

Bảo Mẫu

Contents

Bảo Mẫu	1
1. Chương 1-1: Mở Đầu	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	3
4. Chương 3	5
5. Chương 4	7
6. Chương 5	8
7. Chương 6	10
8. Chương 7	12
9. Chương 8	13
10. Chương 9	15
11. Chương 10	16
12. Chương 11	17
13. Chương 12	18
14. Chương 13	20
15. Chương 14	21
16. Chương 15	22
17. Chương 16	23
18. Chương 17	25
19. Chương 18	27
20. Chương 19	28
21. Chương 20	29

Bảo Mẫu

Giới thiệu

Editor : Ròm. Thể loại: hiện đại, nhất thụ nhất công, ngược HE Ôn Gia Dật, hai mươi ba tuổi, đang là thần tượng ngôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-mau>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

Mười tám tuổi bước vào đời, thi toàn quốc chỉ có một khoa mỹ thuật tạo hình là đủ tư cách, thế nhưng tìm được một công việc mà một tháng tới tám ngàn, là một kì tích sao? Năm năm trước ta cho rằng đây là một kỳ tích, nhưng lại phát sinh ở trên người ta, làm ta hưng phấn lợi hại mất ngủ đến vài ngày, rồi mới biết được đây căn bản là một cơn ác mộng chết tiệt.

Đã muốn hai mươi ba tuổi ta nằm ở trên giường, hạ thể bị trườ sấp đau đớn làm ta mỗi mệ không chịu nổi, phòng tắm chuyển đến tiếng nước tắm rửa của tên kia, nhìn xem đồng hồ nơi tủ ở đầu giường, còn có ba mươi phút nữa liền rạng sáng.....

" Ai nha ><" thân=" " thể=" " bị=" " người=" " dùng=" " lực=" " đá=" " mệ=" " chút=" " kinh=" " ngạc=" " nhìn=" " nam=" " nhân=" " vừa=" " từ=" " phòng=" " tắm=" " đi=" ">

" Người còn không rời đi?" Hạ thân y được che bởi khăn mặt, trên cao nhìn xuống lạnh lùng trừng ta.

Ta chưa nói gì, cũng không có liếc y mệ cái, chỉ vội vàng mặc xong quần áo, cầm lấy ba lô, y đã muốn chui vào chăn ấm áp, ta thay y đóng cửa tắt đèn.

" Buổi sáng chín giờ, ta tới đón người." Trước khi đóng cửa mệ khắc, ta nhắc nhở y.

" Cẩn thận phóng viên." Mệ câu không hề ngữ điệu từ trong chăn toát ra.

Đã quen với việc y lạnh lùng, nhẹ nhàng đóng cửa phòng y, ta đơn độc rời đi.

Ôn Gia Dật, hai mươi ba tuổi, đang là thần tượng ngôi sao nổi tiếng, bộ dáng hoàn hảo, chính là mệ đảo nữ sinh cái loại này, tính cách!? Ở trước mặt fan ca nhạc cùng điện ảnh còn có phóng viên là mệ người thật gần gũi thật tốt, cho dù đối mệ đồng sự trong công ty, cũng là mệ nam nhân tốt trăm phần trăm, nhưng ở trước mặt ta!? Cáp, y căn bản không phải người, là ông chủ chết tiệt của ta.

Nhớ rõ năm năm trước ta từ mệ tờ báo đọc được trang quảng cáo tuyển bảo mẫu, yêu cầu hoàn thành chương trình học trung cấp, thời gian không bị giới hạn, chịu cực chịu khổ, lương ưu. Thế là, ta liền đăng ký tham gia.

Kỳ tích, ta được tuyển chọn, công ty an bài ta chiếu cố mệ người mới, chính là Ôn Gia Dật.

Ngày đầu tiên gặp mặt, là ở mệ cuộc họp báo giới thiệu người mới, đồng sự rất đơn giản giới thiệu chúng ta quen nhau, sau đó giao nhiệm vụ cho ta làm bảo mẫu của y, ta liền trở thành nô lệ cho y.

" Người thích nam nhân đúng không?" Y nhìn ta, đột nhiên hỏi ta mệ câu.

" Cái... gì!?" Ta bị vấn đề của y dọa sợ.

" Không tồi, ta rất vừa lòng loại thanh tú như người, người sau này ngoại trừ chiếu cố ta ra, còn phải phục vụ ta." Y bình thản nói ra những lời này, thật giống như đàm luận thời tiết, năm năm sau cho đến hôm nay, ta cũng không thể tin tưởng y nói với ta câu đầu tiên chính là phải bị y thượng...

2. Chương 1-2

Công việc bảo mẫu, căn bản không thể chỉ dùng chữ có nhiều thời gian, khắc khổ nại nô để hình dung, cái gì gọi là có nhiều thời gian!? Sau khi ta theo tên Ôn Gia Dật kia liền không có thời gian riêng tư nữa, cuộc sống của ta bị người này hoàn toàn hoàn toàn chiếm cứ, mỗi ngày mỗi hạng hoạt động tuyên truyền, vì y phụ trách tất cả trang phục chuẩn bị, cho y mắng là rác rưởi, xem nội dung phỏng vấn, cho y mắng trở thành vật phế thải, làm ra vấn đề trả lời đáp án, cho y coi thường, dùng thân thể bảo hộ y để ngừa bị fan ca nhạc, điện ảnh điên cuồng tấn công, cho y mắng thành nhuyển trùng..... có đôi khi, chính là bị y thượng..... Năm năm, ta rất rõ ràng hiểu được thân phận, địa vị chính mình, chỉ là mệ người chiếu cố y, giúp y phát tiết, bảo mẫu tiết dục toàn năng.

Ta cũng nghĩ qua đến lúc nào đó sẽ rời đi, nhưng sau khi bình tĩnh lại, lấy bằng cấp chính mình muốn tìm mệ công việc mới cũng không phải chuyện dễ dàng, lương bổng thật sự thấp phần hấp dẫn, chỉ là bị y mắng mắng như rác rưởi, cũng không phải chuyện gì đáng nói..... so với chuyện bị y thượng..... ta không rõ vì sao y vừa thấy liền biết tính hướng của ta, đại khái cứ xem y như người qua đường đi!?

Ta từ rất sớm đã biết được ta thích nam nhân, cũng biết được bản thân ta đối với mặt ngoài phồn hoa xã hội là rất khó tìm được người bầu bạn, ta từng có người mà mình thầm mến, từng ảo tưởng người kia giải quyết được vọng của chính mình, cũng bởi vì hân cùng người khác kết giao mà thất tình.....

Nói thật, có người nói muốn cùng ta làm tình, ta thế nhưng có điểm hưng phấn, cho dù đối tượng không phải là người ta yêu, cũng không phải người yêu ta, nhưng, rất nhanh liền thất vọng rồi.

Kia chính là vì ở cơ thể của ta không ngừng rút ra sáp nhập, ngoại trừ đau đớn ra, vẫn là đau đớn.

Ôn Gia Dật đích xác ở trên người ta phát tiết, y thỏa mãn, ta cũng chỉ có đau đớn, không có vui thích giống như ta nghĩ.

Có lẽ ta thật giống như là lời y nói, dễ bị coi thường, bị người mạnh hơn áp, không hề nổi giận qua, cũng không hề cự tuyệt qua.

” Mười giờ có cuộc phỏng vấn trên radio, tiết mục diễn ra trong 1 giờ, nội dung chủ yếu là xoay quanh ca khúc mới của ngươi, có thể sẽ hỏi về cảm giác của ngươi đối với ca khúc mới, rồi sẽ tiếp thanh ba tới bốn người nghe điện thoại, sau khi rời radio liền phải tới thương trường làm một cuộc tổ chức tuyên truyền, có chút trò chơi, hơn nữa ngươi phải hiến tặng hai ca khúc.....”

” Rác rưởi, im tiếng đi!” Ta chưa kịp nói cho y biết hết công việc hôm nay phải làm, y lại mắng ta rác rưởi, làm sao còn nói gì được nữa!?

Biết tâm tình của y không tốt, ta chỉ còn cách thu hồi bản bút ký, xuất ra tiểu thuyết đọc, đây là hình thức chúng ta ở chung.

Mọi người liền duy trì không khí lặng im đi vào radio, đối mặt với người ngoại giới, y lập tức trở nên thân thiết nhiệt tình, chuyện trò vui vẻ, y thật là trời sinh làm diễn viên đi!

Mà ta thói quen trực tiếp ngồi ở bên ngoài xem tiểu thuyết, này cũng là không gian duy nhất của ta.

” Ta cũng có xem qua quyển sách này.” Một phen thanh âm đem ta lôi ra khỏi quyển sách, ta theo bản năng ngẩng đầu nhìn, là một nghệ nhân của công ty khác, Quan Chí Lăng.” Kết cục rất cảm động!”

” Phải không?” Ta lễ phép trả lời.

” Ngươi là bảo mẫu của Dật sao!? Tên gọi là gì?”

” Hoàng Thiêm Nhạc.”

3. Chương 2

” Ngươi là bảo mẫu của Dật sao!? Tên gọi là gì?”

” Hoàng Thiêm Nhạc.”

” Thiêm Nhạc!? Rất có ý nghĩa, người nhà của ngươi nhất định hy vọng ngươi có thể tăng thêm khoái hoạt!”

” Có thể.” Ta vẫn đang lễ phép trả lời, ta không nghĩ nói cái gì để phản bác hân, thứ nhất ta không biết hân, thứ hai chuyện quá khứ đã qua đi, ta không muốn nhớ lại.

” Ngươi rất thích đọc sách sao? Ta nhớ không lầm thì mỗi lần thấy ngươi đều đang đọc sách thì phải.” Sao nói như vậy!? Ta cuối cùng cảm thấy hân đối ta rất có hứng thú.....

” Ân.”

” Công việc của bảo mẫu rất vất vả đúng không!? Bảo mẫu của ta thường xuyên oán giận lượng công việc nhiều quá! Hân hiện tại thay ta về nhà lấy quần áo, bởi vì hân quên mang y phục mà ta sắp mặc để diễn xuất, chính là tiết mục thay nhĩ đồng tổ chức biểu diễn, Dật cũng là một trong những khách quý đi!?” Hân rốt cuộc muốn như thế nào!? Ta chỉ muốn lẳng lặng đọc sách a!!!

” Đúng, chờ Ôn tiên sinh làm xong phỏng vấn sẽ đến hội trường.”

” Ôn tiên sinh!? Người là như vậy xưng hô với Dật sao!? Là y yêu cầu sao!?”

Hắn giống như bị ta dọa vậy, nhưng, cần kinh ngạc như vậy không!?

” Ân, cũng xem như là y yêu cầu!” Bởi vì tên kia nói ta không có tư cách gọi tên của y, thế là ta liền quyết định xưng hô y là ” Ôn tiên sinh”.

” Lãng!? Tại sao người lại ở trong này??” Tên kia từ trong phòng đi ra, làm gì vậy chứ!? Dừng ánh mắt ngoan độc như vậy nhìn ta, ta lại đắc tội gì với người sao?

” Giống với người làm phỏng vấn rồi mới đi thay nhi đồng tổ chức biểu diễn ~ Thật phiền đi ~”

” Phiền sao!? Uy, Hoàng Thiêm Nhạc, chúng ta đi thôi!” A ~ Chỉ ở trước mặt người khác y mới gọi tên đầy đủ của ta, bình thường y chỉ biết kêu ta là ” Hoàng rác rưởi”, ” Hoàng phế vật”.

” Dật, cho ta quá giang xe một đoạn đường được không? Bảo mẫu của ta thay ta đi lấy đồ rồi, không có xe dùng ~~ được không??”

” Không cần! Người đón tắc xi đi đi!” Thật là kỳ quái, y không phải luôn luôn thích ra vẻ người tốt sao!? Tại sao khác thường như vậy!?

” Ta mặc kệ, ta chính là muốn ngồi xe của người!!!” Trên đời tại sao lại có ai xấu tính giống như người này!? Quan Chí Lãng vừa nói vừa xả tay tên kia ra.

Bọn họ cứ như vậy lôi kéo tranh luận một hồi, cuối cùng, tên xấu tính kia thắng thế, vô cùng cao hứng cùng tên còn lại ngồi ở băng sau, mà thân là bảo mẫu ta đương nhiên phụ trách lái xe, thế nhưng.....

” Thiêm Nhạc, người thích nhất là tác giả kia??”

” Thiêm Nhạc, số điện thoại của người là mấy??”

” Thiêm Nhạc, bình thường có hoạt động gì??”

” Thiêm Nhạc.....”

” Người có thể thôi lái nhải không!? Vừa lên xe đã không ngừng hỏi hỏi hỏi, tên kia chính là phải phụ trách lái xe, ta cũng không muốn chết vì tai nạn xe cộ, còn phải chết cùng một chỗ với người!!!” Ôn Gia Dật thật sự chịu không được Quan Chí Lãng cứ luôn miệng hỏi, trên thực tế ta chính mình cũng chịu không được... Vì trả lời vấn đề nhàm chán của hắn, ta phải dùng một lượng câu dùng cho cả một tuần, miệng mỗi chết mất.

” Có thể cùng Thiêm Nhạc chết chung cũng không tồi ~(cười)”

” Quan tiên sinh người không cần nói giỡn như vậy được không!?” Bởi vì một chút cũng không buồn cười, nếu cùng ta chết chung là chuyện không tồi, kia tại sao bên cạnh ta chỉ có một mình ta!? Đương nhiên, còn có tên kia.....

” Ta là nói nghiêm túc đấy.” Ngữ khí của hắn đột nhiên trở nên nghiêm túc, làm ta nghĩ đến lời hắn nói là thật, nhưng, ta có thể tin tưởng không!?

” Đã muốn tới rồi, mời hai tiên sinh xuống xe đi.” Sao có thể chứ, sao có thể là thật, ta so với ai khác đều rõ ràng, ta cả đời đều bị mọi người chán ghét đến chết, hơn nữa Quan Chí Lãng sao có thể cùng ta và tên kia giống nhau thích nam nhân!? Đối mặt sự thật đi thôi!!!

” Cám ơn Thiêm Nhạc, còn có không cần gọi ta tiên sinh gì đó, gọi ta Lãng được rồi~” Hắn đối ta nhiệt tình mỉm cười, kia tươi cười thật âm lòng, đối với cái loại rung động này làm ta không biết làm sao, là thật tâm sao!? Là giả sao!? Là.....

” Ngay gốc cái gì!?” Ôn Gia Dật đột nhiên đối ta rống giận, ta thoát khỏi suy nghĩ của mình, đối mặt gương mặt giận dữ của y, làm ta hiểu được tươi cười kia nhất định là giả, bọn họ đều là nghệ sĩ, như thế nào có cái gì thật tình chứ!? Nhìn người trước mặt này ta đã biết rồi.

4. Chương 3

Sau khi biểu diễn xong, chúng ta liền tới địa điểm tuyên truyền, phỏng vấn, ghi âm, quay chụp, không có Quan Chí Lãng tồn tại, chúng ta lại trở nên bình tĩnh.

Vất vả hoàn thành công việc cả ngày, cuối cùng có thể về nhà, đương nhiên là quay về nhà tên kia, nếu y cần ta lưu lại, ta sẽ lưu lại, nếu y không cần ta, ta sẽ ở trên đường đi một chút, hoặc là ở bên trong xe gửi cho đến bình minh.

Nếu đáng yêu vì sao ta không người yêu, ta hàng đêm một mình khấn cầu có ai tới trong nhà toạ toạ Đang lúc ta tính toán đi vào trong đó ăn cơm, điện thoại của ta liền vang lên.

” Uy?” Nhìn vào màn hình là số của một người xa lạ.

Thieme Nhạc ~ người có tan tâm hay chưa?? Chúng ta cùng nhau ăn bữa tối được không??

” Người là ai?” Trong óc ta một đoàn hỗn loạn, không có bao nhiêu người biết số điện thoại của ta.

Nha

không thể tưởng được Thieme Nhạc lại vô tình như thế, vừa mới gặp mặt liền quên người ta!!! Lãng ~ ta là Lãng ~

” Lãng!?” Ta vẫn nhớ không nổi là ai, người phía sau lại đột nhiên cướp đi điện thoại của ta.

” Quan Chí Lãng!!! Người đến tốt cùng muốn như thế nào!?!..... Cái gì!? Không được!!! Hắn là bảo mẫu của ta, ta nói không được chính là không được!!!” ” Ba” một tiếng, tên kia hung hăng đóng điện thoại, ta phảng phất nhìn thấy trên người y phát ra tia lửa giận.

” Đến nhà của ta đi.” Một câu mệnh lệnh quyết định nơi mà buổi tối ta phải đi về, ta không biết tại sao y phải tức giận vì một cú điện thoại, nhưng rất nhanh ta liền đã biết.

Vừa tiến vào nhà, y liền đem ta đẩy ngã, mạnh mẽ đóng cửa lại, phát cuồng xông lên quyền đấm cước đá vào người ta.

” Tại sao người lại dễ tiện như thế!? Ta không thể tha mãi người sao!? Còn muốn bắt cả hai tay!? Rác rưởi!!! Tiện nhân, phế vật!!!.....” Khắp nơi trên thân thể đều đã bị quyền đánh, ta nằm trên mặt đất mặc y phát tiết, đối với sự quở trách của y, ta cảm thấy thập phần vô lý, ta khi nào thì bắt cả hai tay!? Một thứ rác rưởi giống như ta, sẽ có người nguyện ý thương ta sao!? Nhưng ta không có phản bác y, rác rưởi phải có bộ dáng của rác rưởi, chỉ cần cho y tiết hết giận, sự tình liền giải quyết, tuy rằng y là lần đầu tiên phần nộ như vậy.....

Nếu đáng yêu vì sao ta không người yêu, ta hàng đêm một mình khấn cầu có ai tới trong nhà toạ toạ Trong lúc y ra sức đánh ta, điện thoại của ta lại vang lên, làm cho cơn giận dữ trong y càng phát hỏa hơn. Y nắm lấy tóc của ta, đem cả người ta kéo dài tới trên giường, thô bạo kéo quần ta xuống, không hề dự triệu sắp nhập, rút ra, thân thể thừa nhận vô cùng thống khổ, hô hấp thập phần khó khăn, tầm mắt mờ hồ.....

” Đáng yêu!? Người đừng nói cho ta biết người đáng yêu..... a... a..... người chính là rác rưởi cũng chính là tiện nhân, rác rưởi!!!” Cảm thụ trong cơ thể gì đó loạn đảo, cái lỗ tai thì nghe y nhục mạ, tự nhiên cũng hiểu được chính mình rất dễ tiện, tuy rằng ta là rác rưởi, tuy rằng ta là phế vật, nhưng ta cho tới bây giờ đều không có phòng trở y, ta chỉ yên lặng làm một bảo mẫu, làm một đối tượng bị y phát tiết, tại sao y phải đối với ta như vậy? Ta nhắm mắt lại, hy vọng hết thảy những việc này không là thật.....

Khi ta tỉnh lại, đã qua ba ngày, địa điểm là bệnh viện, bên cạnh là quản lý của tên kia, Tiểu Huệ, nàng là người tốt, đối ta cũng không tồi.

” Thieme Nhạc, người cảm thấy như thế nào rồi!? Dận lần này thật quá mức, nhưng người tha thứ cho y đi, nói sao thì các người cũng đã hợp tác năm năm rồi, y là người ra sao người so với ta rõ nhất, y chỉ là muốn

phát tiết phát tiết thôi.” Lời nói của Ân Tiểu Huệ làm ta khiếp sợ, ta kinh ngạc nhìn nàng.” Ta... ta biết quan hệ của các người, vất vả người, nhưng người phải biết rằng, Dật là một ngôi sao, việc này không tốt bị người biết, cho nên đành phải vất vả người, lần này là y quá mức, ta cam đoan y không có tiếp theo!!!”

Ta cũng không nói gì, trên thực tế ta từ trước đến nay đều luôn trầm mặc, hơn nữa chuyện tới hiện giờ ta cũng không mặt mũi nào đối diện Ân Tiểu Huệ, không biết trong lòng nàng, ta là loại người gì!? Là món đồ chơi để Ôn Gia Dật phát tiết tính dục sao!? Chủ nhân tuy rằng làm sai, nhưng là món đồ chơi ta cũng chỉ phải nhẫn nhịn sao!?

” Người có yêu cầu gì hay không?” Ân Tiểu Huệ thấy ta không phản ứng, miễn cưỡng hỏi.

” Ta... ta muốn từ chức.....” Gian nan nói ra những lời nên sớm nói từ lâu.

” Thiêm Nhạc, sự kiện nháo lớn đối với người cũng không ưu đãi, người ngấm lại đi, sau khi người trọng thương liền từ chức, ngoại giới sẽ nghĩ như thế nào!? Phóng viên sẽ đăng tin như thế nào!? Ta biết uỷ khuất người, nhưng nhẫn nhất thời gió êm sóng lặng.” Lời nói của Ân Tiểu Huệ đều một mực bảo hộ Ôn Gia Dật, tất cả mọi người đã biết, làm gì còn tại trước mặt ta diễn trò!? Ta cho tới bây giờ cũng không thích xem, nhưng bọn họ đều cường bức ta xem tiết mục đó, Ôn Gia Dật như thế, Quan Chí Lăng như thế, Ân Tiểu Huệ cũng như thế.

” Như vậy, sau khi ta kháng phục mới từ chức.....” Đây là nhượng bộ của ta.

” Phải làm như thế nào người mới có thể đánh mất ý niệm này trong đầu!? Ta cho Dật đến giải thích với người đi!” Ân Tiểu Huệ ra điều kiện với ta.

“..... Ta nghĩ buông tha cho.” Đúng, ta buông tha cho, ta buông tha cho việc làm rác rưởi của Ôn Gia Dật.

” Thiêm Nhạc, ai không muốn buông tha cho!? Người mang một thân vết thương như thế này rồi đi, có thể tới đó xin cơm ăn!? Người cho rằng Ôn Gia Dật sẽ bỏ qua cho người sao!? Người cho rằng người có thể hảo hảo sống qua ngày sao!?” Ta biết Ân Tiểu Huệ nói đều là sự thật, ta không có lựa chọn nào khác.” Người biết không!? Sau khi người hôn mê, Dật nhiều khổ trương như thế nào đâu, người có lẽ cho rằng y là vì sợ người chết, nhưng người nên nhìn về mặt y khi đó, y là sợ mất đi người, yêu cùng hận sẽ làm cho rất nhiều người có cảm giác sai lầm, biểu đạt sai lầm, có lẽ y cũng cảm giác sai lầm, bởi vì từ trước y đã xảy ra một việc, cũng trải qua giống như người, tha thứ cho y đi!!! Ta cam đoan nếu người lại bị y gây thương tích, ta sẽ chấp nhận người tạm rời cương vị công tác.”

Ta không rõ ý của Ân Tiểu Huệ, cũng không muốn biết tên kia đã trải qua cái gì, ta chỉ biết cúi đầu thừa nhận sự thật.

Ta không hề phản kháng trở lại bên cạnh Ôn Gia Dật làm rác rưởi, các phóng viên đối với việc tại sao ta bị thương cảm thấy hứng thú, trong một tháng Ôn Gia Dật trả lời mấy mươi lần cùng một đáp án” Ta không có hảo hảo chiếu cố bảo mẫu nhà ta nên làm hấn bị thương.” A ~ Ta chính là “được” y rất chiếu cố mới bị thương, thực lực diễn trò của tên kia lại tăng thêm một bậc.

Tiếp đó, ở một vũ hội công khai, ta gặp gỡ người gián tiếp làm ta bị thương, Quan Chí Lăng. Ta chưa cùng hấn chào hỏi, hơn nữa vì tránh mặt hấn, ta liền ra ngoài ban công hút thuốc.

” Nghe nói người bị trọng thương.” Quay đầu lại nhìn, là hấn.

” Là ta liên lụy người sao!?” Hấn đi đến bên cạnh ta, vươn tay định vuốt ve hai má của ta, ta lập tức tránh đi.

” Không phải.” Ta phủ nhận vấn đề của hấn.

” Ta có thể gọi điện thoại cho người nữa được không!?” Không tốt đâu!? Ta khó xử nhìn hấn.

” Vậy thì... ta nhắn SMS cho người là có thể đi!?”

” Tuỳ người.” Không muốn tiếp tục cùng hấn dây dưa, nhanh chóng rời đi hiện trường. Trở lại bên người Ôn Gia Dật, tên kia nhìn ta lại nhìn nhìn Quan Chí Lăng ngoài ban công.

” Chúng ta đi thôi.” Không chút cảm tình mệnh lệnh, ta thói quen tiêu sái ở phía trước vì y mở đường.

5. Chương 4

Những ngày gần đây đều bận rộn, bởi vì đĩa nhạc mới của Ôn Gia Dật phát hành, liên tiếp tuyên truyền bạn tối mày tối mặt. Ta cùng tên kia vẫn nhớ tới chuyện không hay trước đây, nhưng mà y vẫn là một ngôi sao toả sáng, còn ta vẫn chỉ là một đồng rác rưởi.

Tuy vậy, mỗi ngày ta đều nhận được tin nhắn của Quan Chí Lăng. Mới đầu ta cũng không nhắn lại cho hắn, nhưng sau đó không tự giác cũng trả lời.

Tên kia đương nhiên không biết chuyện ta cùng Quan Chí Lăng lên câu thông, nhưng kỳ thật ta cũng không biết tại sao phải lên lút!? Nhưng mà tránh cho một lần gặp gỡ liền bị y thô bạo đối đãi, ta nghĩ vẫn là không cho y biết là tốt nhất, lại ít nhiều có cảm giác thông gian, mỗi khi ta nghĩ đến đây, lo lắng bắt đầu trỗi dậy, đại khái ta phải dừng cảm một chút để thoát ly khỏi quan hệ giữa ta cùng tên kia, thế là ta lại một lần nữa đến gặp Ân Tiểu Huệ.

” Cái gì!? Dật lại đối với người ra sao!? ” Ân Tiểu Huệ có điểm kinh ngạc, nhưng, có cần như vậy không?

” Không phải y đối với ta cái gì đó mới có thể từ chức đi? ” Ta có điểm bất đắc dĩ.

” Chúng ta không phải nói rồi sao, nếu y lại đối với người đánh đập, ta mới nhận đơn từ chức của người!?” Có nói không?

” Ta đối với y mà nói chỉ là rác rưởi phế vật, thiếu ta sự tình cũng sẽ thuận lợi.”

” Vậy người hãy tự mình đến nói với y đi.”

“ ”

Lần này nói chuyện rõ ràng là thất bại, ta không dám tưởng tượng nếu ta cùng y mở miệng từ chức thì y sẽ đối phó ta như thế nào, cho dù không để cho y đánh chết, cũng sẽ chết khiếp đi!? Tuy rằng như vậy hợp với yêu cầu của Ân Tiểu Huệ, nhưng vì rời đi mà chết khiếp, tuyệt không thể được, cảm xúc của ta vì thế hạ xuống không ít.

Làm bạn với tên kia đến tiệm cắt tóc, ta buồn khổ ngồi vào một góc, vừa vặn nhận được tin nhắn của Quan Chí Lăng, hắn nói đang ở trong nhà ngăn người, bởi vì hôm nay là ngày nghỉ của hắn.

Người của công chúng thế nhưng ở trong nhà ngăn người!? Còn ta hôm nay phải rầu rĩ chờ đợi Ôn tiên sinh cắt tóc..... Còn có, hôm nay ta hướng Ân Tiểu Huệ xin từ chức, nhưng nàng muốn ta tự mình đi nói cùng Ôn tiên sinh, xem ra ta còn phải tiếp tục làm thôi. Quen thuộc bấm nhanh bàn phím gửi lại tin trả lời.

Tại sao không đi nói cùng Dật!? Nếu người từ chức, đến nơi này của ta làm bảo mẫu đi, như vậy ta có thể mỗi ngày nhìn thấy người, mang người nơi nơi du ngoạn, ăn toàn thiên hạ mỹ thực. Quan Chí Lăng rất nhanh liền gửi tin lại cho ta, nội dung, không khỏi làm tim ta thấy vui.....

” Điện thoại của người có cái gì mà cho người cười thoải mái đến như vậy? ” Tên kia đột nhiên đi tới, sợ tới mức ta thiếu chút nữa quăng rơi điện thoại.

” Không có gì. ” Ta cúi đầu, nhỏ giọng nói. Ta cảm thấy dường như y đang phẫn nộ nhìn ta, tim ta giống như sắp nhảy ra ngoài.

” Bất quá chỉ là một ít tin nhắn khuyến mãi. ” Ta nghe được chính mình nói ra một câu mà ngay cả ta cũng không dám tin.

” Phải không? Người thật nhàm chán. ” Y tránh ra. Y tránh ra. Y tránh ra. Y tin sao!? Như thế cũng tốt, ta cuối cùng xem như an toàn.

Đang lúc chúng ta rời đi, có một số người bước vào tiệm cắt tóc, ta rất nhanh nhìn một cái, phát hiện trong đó có một nam hài thập phần nhìn quen mắt, hình như là một người, một người ta rất đối quen thuộc, là

ai vậy!? Ánh mắt của ta không rời hẳn, vẫn theo động tác của hắn mà nhìn lại, cho đến khi hắn đi đến bên cạnh tên kia.....

” Dật, đã lâu không gặp mặt, người... khoẻ!? ” Nam hài này quen biết tên kia!? Não của ta bắt đầu có điểm loạn, rồi mới, ánh mắt ta cùng nam hài kia nhìn nhau, ta rõ ràng cảm giác được, ta cùng hắn đồng thời khiếp sợ..... Ta cuối cùng nhớ tới hắn giống ai, chính là ta.....

” Ta không biết người.” Dật nhìn cũng không thèm liếc hẳn một cái, chính là tự thân rời đi, ta từ trong khiếp sợ chạy ra, bước nhanh đuổi theo y.

Ta tuy rằng là rác rưởi, nhưng cũng không phải đồ ngu, ta tuy rằng là phế vật, nhưng cũng có cảm giác.

” Ta là thể thân đi.” Sau khi lên xe, ta bình tĩnh nói ra ý nghĩ của ta.

” Im miệng.” Y vẫn là nhất quán tức giận mắng.

” Cáp... ta là thể thân.....” Đúng, ta là thể thân, ta là một tên thể thân chết tiệt.

” Ta bảo người câm miệng.”

” Ta muốn từ chức.” Ta nói ra, cuối cùng đã nói ra.

” Ta không đồng ý! Người chỉ là một thứ rác rưởi, người không có tư cách từ chức, người chính là thứ rác rưởi bị ta thương!!” Y dùng lực điên cuồng hét lên, hai mắt giống như muốn đem ta nuốt vào trong bụng.

Ta cho xe quay về công ty, không chút nào để ý tới nam nhân nổi điên phía sau, ta đi vào phòng Ân Tiểu Huệ cùng nàng nói ta muốn từ chức, tên kia lập tức gầm rú nói y không đồng ý. Ân Tiểu Huệ bị hành động của chúng ta làm cho hoảng sợ, nhưng rất nhanh liền tỉnh táo lại, nàng nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

” Các người lại ra sao?” Nàng vô lực nói.

” Ta đã nói rồi, ta buông tha cho.” Ta mệt mỏi.....

” Ta không đồng ý.” Y vẫn đang thập phần tức giận.

” Ta không phải rác rưởi của người, ta chỉ là thể thân mà người muốn!!!” Ta cũng tức giận.

” Cái gì!? Thiêm Nhạc đã biết!?” Lời nói của Ân Tiểu Huệ làm cho ta biết, ta bị bán đứng, tất cả mọi người đều biết chuyện ta là thể thân.

” Bọn họ gặp nhau”

” Thiêm Nhạc, có người tìm người, ách..... ta giống như trở ngại các người!? ” Thư ký tiểu thư đột nhiên xông tới.

” Không có, ta đã nói xong rồi.” Tính toán rồi đi, lại bị tên kia giữ chặt.....

” Chớ đi, ta cần người.” Đây là cục diện gì!? Ta không hiểu.....

6. Chương 5

” Chớ đi, ta cần người.” Đây là cục diện gì!? Ta không hiểu.....

” Ta..... ta không biết.” Thật sự là chết tiệt mềm lòng, được rồi, ta thừa nhận ta bị coi thường. Y nghe thấy câu trả lời của ta, vẻ mặt hơi giãn ra một chút, giống như thoáng ôn nhu làm ta sinh ra ảo giác.

” Hoàng Thiêm Nhạc.” Cái thanh âm này..... Cái thanh âm này ta cả đời cũng sẽ không quên, ta nhìn về phía chủ nhân của thanh âm đó, là gã anh trai mà nhiều năm ta không gặp mặt. Ta theo bản năng lui về sau, ngã tiến vào trong ngực tên kia, cả người đều bắt đầu chấn động, đồng tử của ta phóng đại, khó có thể tự tin nhìn người trước mắt.

” Người xảy ra chuyện gì!? Hắn là ai vậy!?” Ôn Gia Dật phát hiện ta bất an.

” Ta là anh trai của Hoàng Thiêm Nhạc.” Nam nhân trước mặt đơn giản giới thiệu thân phận của gã.” Hoàng Thiêm Nhạc, mẹ gần nhất đã xảy ra chuyện, bác sĩ nói nàng cần phải đổi thận, người đi bệnh viện kiểm tra một chút, xem thận của người có thích hợp hay không.”

Mệnh lệnh, mệnh lệnh không cho phép ta lựa chọn..... Bọn họ không phải đã muốn vứt bỏ ta rồi sao!? Ta không phải đã thoát đi ma chướng của bọn họ rồi sao!? Tại sao muốn ta trở về!? Ta không cần trở về, trở về chỉ có chịu khổ, chỉ có khuất nhục, chỉ có tuyệt vọng..... Ta sẽ không quên bọn họ đối ta đánh đập mắng chửi, sẽ không quên bọn họ đối ta không chút để ý như thế nào, ta vất vả chờ đợi, thoát đi, ta không cần trở lại quá khứ, sống dưới sự khống chế của bọn họ.....

” Ta không đi, ta sẽ không đi.” Ta bình tĩnh, ta phải bình tĩnh, tức giận, kích động chỉ là chuyện xấu, ta phải trầm tĩnh đối mặt.

” Nàng là mẹ ruột của người, sinh người dưỡng người, nói sao, người ra ngoài sống nhiều năm, nhìn xem cách ăn mặc của người, đều là hàng hiệu sang quý, nhưng người một hào cũng không mang về nhà, hiện tại chỉ là muốn một bên thận của người, hơn nữa, người này rác rưởi, cho dù muốn mạng của người, người cũng phải cho.”

” Người nói cái gì cũng tốt, ta sẽ không đi.” Ta phải kiên định.

” Người này rác rưởi, người theo ta đi.....” Gã xông lên muốn kéo ta đi, ta sống chết kháng cự.

” Người buông tay.” Ôn Gia Dật một tay đẩy ra nam nhân kia, một tay ưỡn ta vào trong ngực, dựa vào y làm ta cảm thấy ấm áp.” Người không nghe hắn nói không đi sao? Muốn thận thì chính người cắt cho đi.”

” Người..... nga! Xảy ra chuyện gì, ghé thăm Hoàng Thiêm Nhạc, tên đồng tính luyến ái này, cùng ông chủ chính mình quan hệ sao!? Trách không được hiện tại không chịu nhìn người thân.”

” Cái không nhìn người thân!? Ta nhận ra người, ta cả đời cũng không quên người, không, hai mẹ con các người căn bản không phải người, nữ nhân kia cầm súng sau lưng lão ba người, sinh ra tên dã loại như ta, bị lão ba người vứt bỏ là xứng đáng, các người đánh ta ngược ta, làm ta ăn không đủ no mặc không đủ ấm, khi ta như nô lệ hồ quất, ta nhẫn nhịn các người hơn mười năm.” Ta chịu không nổi, ta không thể tiếp tục làm như tỉnh táo, đối với chuyện cũ của chính mình, cho tới bây giờ đều không dám đề cập tới, ta hy vọng bắt đầu từ ngày thoát khỏi bọn họ, ta sẽ có một cuộc sống tốt đẹp hơn, nhưng, sự việc luôn không theo ý nguyện con người, ta gặp gỡ người tên Ôn Gia Dật này, hiện tại, cái người ta gọi là anh trai lại xuất hiện ở trước mặt ta, ta nhịn không được điên cuồng hét lên, hoàn toàn mất đi trầm mặc bình thường.” Ta hiện tại ăn gì mặc gì, đều là ta dùng sức lao động của bản thân để đổi lấy, ta không trộm không cướp, cũng không nhờ vả các người, ta hiện tại sở dĩ có thể chịu được hết thảy, đều là các người gây cho ta cả đời cực khổ, cho dù hiện nay muốn ta thừa nhận thống khổ lớn hơn nữa, ta cũng sẽ không trở lại bên cạnh các người, trở thành phế vật của các người.”

Đúng, đây là ta.

Một tên quá mức dã loại, phế vật của nhân gian.

Tuy rằng như thế, ta vẫn khát vọng được yêu, ti tiện trở thành bạn giường của Ôn Gia Dật, đổi lấy được người khác ôm, thậm chí chỗ sâu nhất trong lòng vọng tưởng được Ôn Gia Dật yêu thương, một chút cũng tốt.....

Đây là hy vọng của ta.....

Nhưng, sự thật nói cho ta biết, ta vẫn đang là rác rưởi của mẹ con bọn họ, khi bọn họ cần, mạng của ta cũng phải dâng.....

Hơn nữa, sự thật nói cho ta biết, ta ngay cả bạn giường cũng chỉ là một kẻ thế thân, ta là phế vật nhiều ra của Ôn Gia Dật.....

Ta, muốn buông tha cho.....

7. Chương 6

Một lúc gằm rú, cổ hít lấy hít để dưỡng khí, ta suy sụp cúi đầu, thở dốc, nước mắt không tránh tức giận dừng mãnh tiến ra.

Ta chưa bao giờ không khống chế được như thế, là bởi vì hôm nay đã kích với ta mà nói thật sự quá lớn sao!? Ta không biết, chỉ biết là vất vả suốt năm năm, ta đã chẳng có được cái gì cả, nhưng có một sự thật, ta chỉ là một thứ bại hoại rác rưởi.....

Nam nhân kia như cũ còn nói cái gì đó, nhưng ta nghe không rõ ràng lắm.....

Mặt của ta không biết khi nào bị ai đó đánh một quyền, ta nhìn không thấy.....

Ôn Gia Dật giống như lướt qua ta lao về phía trước, ta không biết.....

Trong phòng một mảnh hỗn loạn, nào cũng một mảnh hỗn loạn, ta vô thanh vô tức tiêu sái ra khỏi phòng, khi ta quay đầu lại nhìn, Ôn Gia Dật cùng nam nhân kia đang dán vào nhau thành một đoàn.....

Ta, buông tha cho

Rời đi công ty, chân vô mục đích cứ đi ở trên đường, điện thoại trong tay không ngừng đổ chuông, ta cũng không để ý tới, cục diện như thế, ta không biết đối mặt như thế nào, lại càng không biết đi thu thập như thế nào. Nguyên lai thiên hạ rộng lớn như vậy, nhưng lại không có chỗ nào cho ta dung thân, ta đã muốn thấy không rõ con đường phía trước

Vào đêm, ta trở lại phòng nhỏ mà mình đã thuê trước đây.

Phòng nhỏ, là sau khi ta rời đi người phụ nữ sinh ra ta cùng con trai của nàng đã thuê. Ta hướng công ty mượn một tháng lương bồng thuê hạ, trong phòng cái gì cũng không có, chỉ có mỗi cái giường lớn thật thoải mái, bởi vì ta từ nhỏ đã không có cái giường nào dành cho riêng mình, cho nên ta dùng số tiền dư mua cái giường lớn này, nhưng ta không có ngủ qua mấy lần, vì chiều cố Ôn Gia Dật, ta cơ hồ không có quay về phòng nhỏ, mỗi tháng đều là thuê rồi bỏ trống.

Hiện tại, ta đang nằm trên giường lớn của ta, ta hy vọng có thể hảo hảo ngủ nhiều, quản chi thế giới ngoài phòng xảy ra chuyện gì.

Sự tình luôn không như ta mong muốn, ta thật sự là rác rưởi mà ông trời vứt bỏ sao!?

Còn chưa tới trước cửa, ta liền bị người thật sâu ôm lấy, ta nhìn nhìn người đang ôm chặt ta, trên mặt không ít nơi bầm tím, ta giãy giụa vươn tay, nhẹ nhàng vuốt lên nơi sưng đỏ kia.

” Người đi nơi đâu!? Tại sao không tiếp điện thoại!?” Cuộc đời ta lần đầu tiên thấy nam nhân này khản trương như thế.

Ta quay đầu đi chỗ khác, nam nhân càng làm cho mặt ta chuyển lại, ta ở trong mắt y nhìn thấy xa lạ quan tâm, nhìn đôi hắc đồng ta vẫn mê luyến, ta tự hỏi chính mình Đây là thật chăng? . Kia một khắc ta hiểu được, hiểu được tại sao ta nhất định chỉ là rác rưởi, vấn đề vớ vẩn như thế, đại khái chỉ có ta mới hỏi chính mình, Đây là thật chăng? , cấp, sự tình nói cho ta biết ít nhiều thứ là giả!? Tại sao ta còn có thể bị lừa lạc!? Tại sao từng cho rằng nữ nhân kia là thật lòng yêu thương ta!? Tại sao từng cho rằng đứa con của nữ nhân kia rất thích ta!? Hiện tại, vì sao lại cho rằng nam nhân trước mắt sẽ yêu ta!?

” Người có biết ta yêu người không!?” Ta ách thanh hỏi.

” Ta biết.” Y vẫn đang dùng sức ôm chặt ta.” Cho nên đừng buông tay, đừng rời khỏi ta, vẫn ở lại bên cạnh ta, ta sẽ không cho những người đó thương tổn người.”

” Ở lại bên cạnh người!?” Ta ngốc nhiên hỏi.” Chỉ là thế thân thôi sao!? Hay là phế vật!?”

” Là cái gì cũng tốt, chỉ cần ở lại bên cạnh ta thôi, ta sẽ không đối đãi người giống như trước đây nữa.” Là cam đoan!? Hay là điều kiện!? Ta không biết.....

” Buông tha ta được không?” Ta cầu xin.

” Không được.” Nghe ra y đang phần nộ, bị y đẩy vào vách tường, điên cuồng cắn vào cổ ta, hôn môi ta, tay ý đồ xé rách quần áo của ta, quần đã bị y xả xuống, hạ phúc bị y cầm lấy, ta sợ hãi, sợ hãi y ngay tại hành lang dài này muốn thương ta, nhưng sợ hãi lại áp chế không được khoái cảm dâng trào, tiếng kêu dâm dục phát ra theo tiết tấu gia tốc của y.....

” Đứng... đứng ở... ở chỗ này..... a a... a.....” Nhịn không được khoái cảm ở trong tay y cao trào, thân thể vô lực ngã vào trong ngực y, y từ trong túi ta tìm ra chìa khóa, đem ta ôm vào phòng nhỏ.

Đêm nay, y ở trên giường trong phòng nhỏ muốn ta một lần lại một lần, trong miệng không ngừng kêu Người là của ta, phải ở lại bên cạnh ta.

Thật lâu ta không có hảo hảo ngủ, đêm nay cuối cùng có thể hảo hảo ngủ một giấc thật ngon, tuy rằng còn rất nhiều chuyện chưa giải quyết.

Đêm nay, ta không ngừng nằm mơ, hơn nữa tất cả đều là mộng đẹp..... Đây là phản ánh ta đối sự thật bất mãn mà làm ra hành vi tự lừa gạt chính mình sao!? Kìa thật sự là khờ dại đến ngây thơ, ai lại không biết sau khi ta tỉnh ngủ sẽ phải đối mặt với một đống lớn vấn đề, cho dù giấc mộng có ngọt như thế nào, cũng cần tỉnh lại, ta hiểu được.

Trong một khắc mở mắt ra, thấy gương mặt trong tranh vẽ rất quen thuộc, ta ngơ ngác nhìn, não không ngừng hồi tưởng, đảo mắt nhìn lại, trên mặt đất, trên tường, mỗi một góc đều toàn là tranh vẽ, có phác hoạ, có kí hoạ, có phần màu, có tranh lụa, có tĩnh vật, có phong cảnh, cũng có người thật, trong tay tên kia đang cầm một bức tranh phong cảnh vẽ bằng bột màu.

” Người làm gì vậy?” Ta khó có thể tưởng tượng y đem phòng nhỏ của ta biến thành như vậy.

” Không thể tưởng được bảo mẫu nhà của ta lại có nhiều tranh tinh mỹ như thế, ta cho tới bây giờ mới biết.” Trong thanh âm của y nghe như là thập phần cao hứng.

” Có rất nhiều sự người cũng chưa biết.” Ta tĩnh lặng nói, thật dài thở ra một hơi.

Y không trả lời nữa, buông tranh vẽ trong tay, đi tới thật tự nhiên đem ta ôm vào trong ngực, tai của ta găt gao dán vào bụng y, cảm thụ hô hấp của y.

” Ta đã cho người tặng một ít tiền cho anh trai người, gã đã đáp ứng sẽ không tìm người gây phiền toái nữa.” Ta nghe xong lời y nói, nhẹ nhàng cười cười, theo như lời y thì một chút tiền kia tất nhiên là số lượng không ít, ta đẩy y ra, nhưng y dùng sức ôm lấy ta không buông.

” Ta không có tiền trả lại cho người.”

” Vậy thì bán tác phẩm của người cho ta.” Ta khó hiểu, ta lại đẩy y ra, nghi hoặc nhìn y.

” Tranh của ta không đáng giá tiền.”

” Ta muốn dùng tranh của người làm trang bìa cho album mới của ta, như thế liền đáng giá.” Y cao hứng nói, cũng hôn hôn chóp mũi ta, đối hành vi khác thường như vậy của y làm ta cảm thấy hỗn loạn.” Ca khúc là ta hát, tranh lại là của người, thật thú vị đi.”

” Người rút cuộc ra sao? Sinh bệnh sao?” Nhất định là y sinh bệnh rồi.

” Sau này ta ra đĩa nhạc mới cũng muốn dùng tới tác phẩm của người.” Y không có trực tiếp trả lời vấn đề của ta, lại tiếp tục nói, càng kéo lấy ta, hôn hôn lên tóc ta.” Đứng rời khỏi ta, ta sẽ đối với người hảo hảo, hảo tuân lệnh người sẽ không rời đi ta, hảo hảo hảo hảo hảo hảo.....”

Nhưng người không thương ta. Những lời này trong lòng ta thầm kêu to, y tốt với ta là bởi vì không muốn ta rời đi, cũng không phải yêu ta, nói thật, y làm như vậy so với trước đây càng khiến ta thương tâm hơn, rất tốt với ta, nhưng không thương ta, thật vớ vẩn!? Nhưng ta lại tiếp nhận rồi, bởi vì ta thương hắn.....

Thế là, ta đi trở về.

Y đích xác rất tốt với ta, không còn đối ta la hét, chỉ là bắt đầu động tay động chân, không làm cho ta mặt đỏ đến không thể nào hồng thêm nữa mới bỏ qua, cho dù có thể bị phóng viên chụp được, y cũng không để ý tới.

Ta không rõ, nhưng chỉ yên lặng vui sướng trong thống khổ vì biết y không thương ta, ta thật sự là bị coi thường.

Mặt khác, ta cùng Quan Chí Lăng nói chuyện ta quyết định giữ chức, hẳn thập phần tức giận, hẳn không rõ tại sao ta phải ở lại bên người tên kia chịu khổ, cho rằng ngày sau ta nhất định sẽ hối hận. Đối với phản ứng của hắn, ta cũng thật áy náy, đành phải hướng hắn giải thích, hắn đại khái là người tốt nhất trong nhiều người mà ta quen biết, hắn nói với ta tuy rằng hắn không có khả năng tha thứ ta, nhưng nếu sau khi ta rời đi tên kia, vẫn hy vọng ta có thể trở thành bảo mẫu của hắn, theo ý này, ta biết hắn đã muốn tha thứ ta rồi.

Cứ như thế, ta sống trong thống khổ lại vui vẻ vượt qua nửa năm, trong nửa năm này, ta vui vẻ đến quên mất một chuyện trọng yếu, làm ta lại lâm vào hắc ám...

8. Chương 7

Ôn Gia Dật không lâu lại phát hành đĩa nhạc thập phần dễ bán, rất nhanh liền tiêu thụ hết, Ân Tiểu Huệ xem như cao hứng nhất một cái, bởi vì hoa hồng cuối năm của nàng nhất định phi thường khả quan. Hãy còn một chuyện, tên kia cực lực yêu cầu sửa đổi thiết kế bề mặt đĩa nhạc, y hy vọng có thể dùng tới bức tranh của ta, nhưng bởi vì vấn đề phí tổn, y cùng công ty cãi cọ không ngớt.

” Đây là mảnh lời tốt lắm, nếu tái bản mà dùng tới tác phẩm của Thiêm nhất định hấp dẫn càng nhiều người mua.” Đây là luận điểm của tên kia, làm ơn đi, ta cảm thấy không chút thực tế, nếu là ta, sẽ không bởi vì một, hai trương bức tranh mà tiêu tiền mua đĩa nhạc.

” Đó chỉ là do người nói thôi, nếu không ai mua thì phải làm sao đây? Phí tổn so với trước đây đã muốn nhiều ra, chúng ta thật không chịu nổi.” Đây là người chống lại A nói, ta thập phần đồng tình!!!

” Hơn nữa đối với người đã mua đầu tiên rất không công bằng.” Đây đương nhiên là người chống lại B, sao nói vậy?? Hẳn giống như đều nói đúng nga!

” Ta không cho là như vậy, bia mặt đĩa nhạc đóng gói quá mức bình thường, hoàn toàn không có phong cách gì đáng nói, nếu không phải bởi vì ca khúc của Dật có lực hấp dẫn nhất định thì khi đem đĩa nhạc của hắn đặt trên sạp bán, thì cùng các thần tượng khác có cái gì phân biệt đâu? Tại sao khách hàng muốn mua của hắn?? Ta cho rằng đây là một cơ hội hảo hảo chuyển hình, làm cho đĩa nhạc của Dật ở trên thị trường chuyển biến thành một cái vô luận là ca khúc, hay hình thức bên ngoài đều có phong cách của một ca sĩ ngôi sao, mà không phải chỉ vì được thần tượng.” Lời thao thao bất tuyệt này là xuất ra từ trong miệng của Ân Tiểu Huệ, đối với lập luận của nàng, làm ta tràn đầy dấu chấm hỏi.” Thứ nhất sẽ rất dễ bán, chúng ta cần bản không cần lo lắng vấn đề tiêu lượng tái bản, ngược lại chúng ta không cần dùng tới thủ đoạn nào, hơn nữa tác phẩm dùng tới là của bảo mẫu của Dật, nhất định trở thành một trong những đề tài nóng hổi, hơn nữa ta đã xem qua tác phẩm của Thiêm, phi thường đặc biệt, có thể phối hợp hài hoà với ca khúc của Dật, ta cho rằng từ nay về sau tất cả ấn phẩm của Dật đều nên lưu lại một chỗ để in tác phẩm của Thiêm, người ta lưu hành ca sĩ cùng ca sĩ tổ hợp, chúng ta liền sáng tạo ra đợt thủy triều ca sĩ cùng họa sĩ.”

Người trong công ty nghe xong lý luận của Ân Tiểu Huệ đều không làm ra phản đối, hành động sửa đổi tái bản thiết kế thuận lợi thông qua. Ta không biết những người khác nghĩ như thế nào, ta cảm thấy hắn là không thể thực hiện được, cái gì mà thủy triều ca sĩ cùng họa sĩ chứ? Rất kỳ quái. Nhưng hoài nghi thì hoài nghi, ta vẫn là ngoan ngoãn sửa sang lại bức tranh, sửa chữa một ít không tròn vẹn, tăng một ít tác phẩm mới. Bắt đầu thay thế thói quen đọc sách khi đợi tên kia làm phỏng vấn hoặc là phát thanh bằng vẽ tranh, có đôi khi miêu tả một ít người đi ngang qua, có đôi khi phác họa công việc của y, thậm chí tùy tâm vẽ loạn đồ hình đường cong bất quy tắc, sắc thái chói mắt lung tung.

Tái bản cuối cùng vào tháng sau một lần nữa đóng gói phát hành, chính là không nhiều không ít một tuần, mấy vạn đĩa nhạc toàn bộ hết hàng, công ty lại gấp gấp tái bản thêm đợt nữa.

Ai cũng thật không ngờ được hoan nghênh lợi hại đến như thế, tin tức được truyền thông tung hô hò hét, giá trị tên kia lập tức thẳng tắp bay lên, quảng cáo một người tiếp một người; hoa hồng của Ân Tiểu Huệ lại tiến trưởng không ít; mà ta, cũng trở thành tiêu điểm của mọi người, đã nhiều năm làm rác rưởi, đột nhiên trở thành một người hữu dụng trong mắt mọi người, tâm tình này đúng thật là không thể dùng lời hình dung.

Đêm khuya, ta chôn ở trong ngực tên kia.....

” Cảm ơn người.” Ta khó được thật tâm cảm tạ y.

” Cái gì?”

” Người giúp ta rất nhiều.” Làm ta càng thêm thương y.

” Không có gì, chỉ cần ở lại bên cạnh ta là được rồi.” Như cũ là những lời này, ta bị y ôm chặt lấy, nhắm mắt lại, cảm thụ an ổn đến không ngờ.....

9. Chương 8

Trong một hoạt động khác ta lại gặp Quan Chí Lăng, nói thế nào thì ta đối hần thuỷ chung luôn cảm thấy một tia áy náy, nếu không phải hần cổ vũ ta, ta nhất định không có dũng khí rời đi Ôn Gia Dật, chỉ là kết quả vẫn như cũ, ta tiếp tục ở lại bên cạnh Ôn Gia Dật.

” Thật lâu không thấy, người thành đại hoạ sĩ rồi!” Hần đi tới bắt tay với ta, nhưng thái độ so với trước kia không quá tự nhiên.

” Không phải đâu!..... Đúng... thật xin lỗi!” Ta không biết ta có thể nói cái gì, giống như một đứa trẻ làm sai sự, thấp đầu giải thích.

” Ta nói rồi ta sẽ tha thứ cho người.” Nghe hần nói những lời này, ta ngẩng đầu nhìn hần, thấy một đôi mắt thương tâm.” Tại sao phải uỷ khuất chính mình?”

” Ta... ta.....” Vấn đề này ta cũng đã tự hỏi chính mình rất nhiều lần, nhưng ta cuối cùng là đáp không ra.” Đừng đối xử với ta tốt như vậy.” Ta không đáng.

” Ta tìm không thấy người nào khác làm ta muốn đối với hần tốt.....”

” Ta không muốn nghe nữa.” Ta không thích nghe, ta ngăn lại lời hần nói, tính toán xoay người rời đi, lại bị hần giữ chặt.” Buông tay, nơi này có người.” Sợ sẽ khiến cho người khác chú mục, ta không dám hô to.

” Ta không cần.” Hần vẫn đang nắm lấy ta, nhưng thân về phía trước, xảo diệu ngăn trở góc độ.

” Buông tay.” Ta trở nên khấn trương.” Ta là người của Ôn Gia Dật, ta mỗi đêm đều cùng y trên giường, là bạn giường của y, ta không đáng người đối tốt với ta.” Quên đi, cho dù bị hần chán ghét cũng không có cách nào khác, thậm chí bị hần khinh thường ta cũng phải nói ra chân tướng.

” Ta không cần.” Như cũ là lời này, ta khó có thể tin nhìn hần.

” Người điên rồi sao?” Nhịn không được hỏi một vấn đề không lẽ phép.

” Đúng, người làm ta điên rồi.” Tay bị hần gắt gao bắt được.” Rời y đi, ta sẽ cho người những gì tốt nhất, ta sẽ hảo hảo yêu quý người, ta sẽ không đối với người phát giận, sẽ không đánh người chửi người, sẽ không thương tổn người; ta không cần biết người ngủ qua với ai, không cần biết cái nhìn những người khác, lại càng không để ý quá khứ của người, ai chưa từng có chứ? Quan trọng là ... tương lai của chúng ta, ta rất tin tương lai của chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc, ta cam đoan.”

Chưa từng có người nào đối ta nói như thế, cho dù là Ôn Gia Dật đều chỉ là muốn ta không rời khỏi y, ta nghe được mà hai mắt cũng đỏ, cảm động đến nói không nên lời, nhìn nam nhân trước mắt tự xưng sẽ yêu quý ta, ta có thể dựa vào hắn không? Cho dù ta không thương hắn? Cho dù ta yêu Ôn Gia Dật? Ta có thể chứ? Ta có thể ích kỷ như thế không?

” Ta thương y.” Ta không thể, ta không thể đối hắn không công bằng như vậy.

” Người..... người nói cái gì? Người có biết người đang nói cái gì không?

Người đang nói dối.” Tay bị hắn siết thật sự rất đau.” Y đánh người chửi người, xem người là phế vật rác rưởi, tại sao người lại thương y?”

Ta biết, ta biết Quan Chí Lăng nói đều là sự thật, nhưng, ta chính là thương y.

” Có lẽ y theo ta làm tình chỉ vì phát tiết, không có ta, y với ai cũng có thể, nhưng ta không phải.....” Ta đẩy ra tay hắn, lần này hắn buông ra.” Ta từng cho rằng ta là bị áp bách mới cùng y làm, cả quá trình y chỉ lo cho khoái cảm của y, coi thường thống khổ của ta, ta yên lặng chịu loại sự không có tình yêu này, nguyên nhân chính là ta thương y, cho nên chịu được hết thảy, đừng hỏi ta tại sao thương y, yêu một người không cần nguyên nhân.”

Hắn tránh ra, hắn cuối cùng hết hy vọng đi? Ta chưa bao giờ tính toán thương tổn hắn, nhưng, hắn đã bị ta thương tổn.

Buổi tối, ta chủ động cầu Ôn Gia Dật cùng ta làm tình.....

Rất sớm ta liền rời giường, chuẩn bị công việc hôm nay phải làm, thất lưng bị người từ phía sau ôm lấy, mặt lại bắt đầu hồng, thủy chung không thói quen với hành vi như thế.

” Không ngủ thêm một lúc?” Tuy rằng ngữ khí y vô tình lạnh như băng, nhưng vẫn làm ta cảm động.

” Hoạt động hôm nay có hơi nhiều.” Ta đông cứng trả lời, hy vọng y không phát hiện ta khẩn trương.

” Ta tỉnh lại nhìn không thấy người, nghĩ đến người cùng Quan Chí Lăng đi rồi.” Trong lời nói có vị giấm chua, tay ôm lấy thất lưng ta càng thêm buộc chặt. Ta không nghĩ tới y lại biết chuyện hôm qua, xoay người nhìn y, cảm giác thật trầm trọng.

” Phải xuất phát, nhanh đi rửa mặt chải đầu.” Ta lại xoay người tiếp tục sửa sang lại hành trang, y cũng không nói cái gì. Ta cho rằng sự tình đã quá rõ ràng, hơn nữa lấy quan hệ giữa ta cùng Ôn Gia Dật, không còn gì hảo giải thích.

Hôm nay cả một ngày trong lòng rất không thoải mái, giống như một thân tràn ngập hờn dỗi, may mắn công tác thập phần chặt chẽ, không có quá nhiều thời gian cho ta miên man suy nghĩ.

Cho đến buổi chiều, ta nhận được tin nhắn của Quan Chí Lăng.

”Thêm... là ta, Lăng. Ta biết lời nói của người ngày hôm qua là sự thật, cũng muốn ta hết hy vọng, nói thật, lời của người thật sự làm ta thương tổn, lúc ấy ta tức giận nên im lặng rời đi, người đại khái cho rằng cuối cùng đã làm ta hết hy vọng đi? Mới đầu ta cũng nghĩ như vậy, nhưng khi đang định buông tha cho, ta lại nghĩ đến tình cảnh của người, không phải cũng giống như ta sao? Bất tri bất giác yêu thương một người, yêu thương một người không thương mình, hơn nữa người nhẫn nhịn ở lại bên cạnh y, nhận hết đánh chửi lăng nhục, buông tất cả tôn nghiêm cùng y hoan hảo, cho dù việc kia chính là có tính vô yêu, đều hy vọng làm y thỏa mãn khoái hoạt, chẳng lẽ ta cứ đứng nhìn người không dậy nổi sao? Ta có tư cách phê bình người đối y yêu thương sao? Ta không biết có tha thứ được chăng, nhưng ta sẽ tiếp tục yêu người, chờ người.”

Nghe xong hắn nhắn lại, ta không biết như thế nào cho phải, ta chỉ là một người quá mức rác rưởi, đáng giá hắn đối đãi như thế sao? Ta có thể cho là hắn cao thượng không? Ta không biết, thật sự không biết.....

Cuộc sống của ta luôn tràn ngập không vui, trong bức tranh, ta lặng yên đối mặt mọi người, tất cả sự, ta đem hết thảy tâm tình không thoải mái đều thể hiện ra trong tranh, ta cảm thấy ta đem hết thảy đều lộ lộ trở mình, ta rất thống khổ. Đáng giá an ủi chính là, những tác phẩm hội họa đầy u ám này ngoài ý muốn lại được hoan nghênh, có nhà xuất bản hy vọng thay ta ra tập tranh, khai triển lãm tranh, in ấn rất nhiều

vật bản quyền; đáng giá an ủi chính là, Ôn Gia Dật gần đây ngoài ý muốn rất đổi ôn nhu, làm cho ta khi nằm ở trong ngực y, quên mất tất cả bất an.

Không có nhận được Quan Chí Lăng nhấn lại gì, chưa cùng gặp qua hay chạm mặt hẳn, bình an qua mấy cái cuối tuần, tâm tình của ta lại hồi phục bình thường, rồi lại có chuyện sai lầm xảy ra. Một buổi tối, ta ở nhà Ôn Gia Dật tiếp một cuộc điện thoại.

”Xin lỗi, xin hỏi có phải là Hoàng Thiêm Nhạc tiên sinh không?”

” Là ta.” Dự cảm bất hảo.

”Hoàng tiên sinh, ta là từ bệnh viện XX điện tới, có liên quan tới bệnh tình cùng vấn đề nằm viện của bệnh nhân Lưu Ngọc Phượng.....” Ta lẳng lặng nghe cuộc điện thoại kỳ quái này, sau đó, ta thể nhưng chuẩn bị xuất phát đến bệnh viện.

”Xảy ra chuyện gì?” Ôn Gia Dật bắt được cánh tay ta.” Sao ngươi lại chần động lợi hại như vậy?”

” Bệnh viện gọi tới..... bọn họ nói nữ nhân sinh ra ta có vấn đề gì đó..... nam nhân kia giống như sau khi cầm tiền của ngươi không có xuất hiện qua..... Ta đến bệnh viện nhìn xem.....” Ta nói cũng không rõ.

” Ta cùng đi với ngươi.” Vừa nói y vừa cầm lấy áo ba-dờ-xuy khoác lên trên người ta, ta ngơ ngác theo y ra cửa.

10. Chương 9

Ta thật cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh, nhưng vẫn ngăn không được tim đập như điên, ta run run đến không thể mở cửa xe, Ôn Gia Dật liền thay ta lái xe đến bệnh viện. Ta thật sự không rõ ông trời đến khi nào mới có thể buông tha ta, sự tình luôn không dứt phát sinh, mỗi khi nghĩ đến cuối cùng mọi chuyện đã chấm dứt, nhưng khi nghe đến thì.....

” Đừng lo lắng, cho dù ông trời có sụp xuống cũng có ta thay ngươi chắn.” Lời nói của Ôn Gia Dật làm lòng ta ấm lên, giờ khắc này làm ta cảm thấy cho dù thế giới đến ngày tận thế, chỉ cần y ở bên cạnh ta, như vậy ta nhất định có thể bình yên vô sự.

” Đứa con của bệnh nhân Lưu Ngọc Phượng bị mất tích, chúng ta tìm không thấy hẳn, bệnh của cô Lưu không thể đợi, phí giải phẫu cũng không phải con số ít, tất cả mọi người không biết làm như thế nào cho phải, khi cô Lưu nói Hoàng tiên sinh là con của nàng, cho nên.....” Đi vào bệnh viện, nghe bác sĩ giải thích, lòng liền du hồn hư không, tại sao lại nhớ tới ta!? Bởi vì ta là con của nàng sao!? Bởi vì nàng cùng đường rồi sao!? Bởi vì ta trở nên nổi bật!? Hay là còn lý do nào khác!? Ta không biết, đầu của ta thật sự rất đau, ta không muốn suy nghĩ nữa.....

” Hoàng tiên sinh!? Hoàng tiên sinh!?”

” Thiêm? Xảy ra chuyện gì? Không thoải mái sao?” Ôn Gia Dật gọi quay về ý thức của ta.

” Ách!? Thật xin lỗi..... ta không sao, như vậy đã tìm được người cho thận thích hợp chưa!?” Thận của nàng giống như có vấn đề.

” Ngươi rốt cuộc có nghe bác sĩ nói hay không!? Nguyên lai nữ nhân họ Lưu kia không phải thận có vấn đề, là nam nhân kia nghe lầm, nàng là bị đau dạ dày, bởi vì uống rượu quá nhiều, nên loét dạ dày, chỉ cần làm một cuộc phẫu thuật đơn giản, hảo hảo tĩnh dưỡng, sẽ không sao, điều kiện tiên quyết là còn thiếu phí giải phẫu.” Ôn Gia Dật kiên nhẫn giải thích.

” Ách!? Ta đây ngày mai sẽ thay nàng trả, còn có, phiền toái chuyển nàng vào phòng phục vụ và dùng loại thuốc tốt nhất.” Nguyên lai không nghiêm trọng như ta nghĩ, tâm cũng thả lỏng không ít.

” Ngươi muốn nhìn nàng không?” Nhìn nàng!? Ta... không biết.

” Hoàng tiên sinh có thời gian liền đến nhìn nàng xem sao, bởi vì nàng giống như rất nhớ người.” Ta thật sự không thể tin lời bác sĩ nói, nhớ ta!? Có thể sao!?

” Đi xem nàng đi.” Ôn Gia Dật nói xong liền kéo ta rời đi. Đi đến trước cửa phòng bệnh, ta khiếp sợ.

” Ta ở bên cạnh người.” Y thật nhỏ nhẹ cho biết, trấn an ta, rồi nhẹ nhàng kéo ta đi vào. Một gian phòng bệnh 8 người, hoàn cảnh không phải kém, cũng hảo, hộ sĩ chỉ có hai, ba người. Đi đến giường bệnh cuối cùng, một phụ nữ trung niên đang nằm, nếu xem nhẹ thần sắc có bệnh cùng nếp nhăn, không khó tưởng tượng ra người này từng có bộ dáng xinh đẹp động lòng người, nhưng tất cả đều đã qua đi, phong cảnh không còn như xưa.

” Thêm.....” Nàng phát hiện ta, ta hướng nàng gật gật đầu.” Ta cứ nghĩ người sẽ không đến, Tử Quân... hắc không biết đi nơi nào, ta chỉ phải tìm người, người có biết ngoại trừ bọn người ra, ta liền cái gì cũng không có..... Cho nên, phiền toái người.” Không có đáng về bề bề bá đạo trước đây, còn lại chỉ là một nữ nhân hai bàn tay trắng, ta không khỏi đáng thương cho nàng.

“..... Phí giải phẫu người không cần lo lắng, rất nhanh bác sĩ sẽ giúp người phẫu thuật, mặt khác, ta thay người chuyển qua phòng bệnh tư nhân, có người cùng phương tiện chiếu cố.” Ta có thể nói, làm cũng chỉ thế này thôi.” Không còn gì nữa, ta đi trước đây, người, hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

” Thêm, người còn có thể tới không?” Nữ nhân vội vàng nêu vấn đề, một vấn đề ta không biết trả lời như thế nào.....

” Ta ngày mai lại đến.” Ta, thủy chung không bỏ xuống được.

” Người ra sao?” Trên xe, Ôn Gia Dật hỏi cảm xúc của ta.

” Không sao cả.” Một chết đi.

” Ngày mai ta sẽ cùng người đến.”

” Không cần.”

” Ta nói rồi, ta sẽ vẫn làm bạn với người.”

11. Chương 10

Ngày hôm sau, Ôn Gia Dật đích xác dành ra thời gian theo giúp ta, tuy rằng ta cự tuyệt y rất nhiều lần, nhưng sự thật ta rất muốn có người bên cạnh, bởi vì ta không biết phải đối mặt nữ nhân kia như thế nào, một nữ nhân đã sinh ra ta nhưng chưa từng xem ta là con, từ trước ngược đãi đánh đập ta, lên án mạnh mẽ ta, hiện tại thế nhưng ả nói khép nép cầu xin ta.

” Tại sao người lại rời nhà trốn đi?” Ôn Gia Dật đột nhiên hỏi đến vấn đề liên quan đến thân thể của ta, trước giờ y luôn luôn không quan tâm ta, hơn nữa ta cũng không thích đề cập đến người nhà, ta lập tức đình chỉ bức tranh đang vẽ trên tay, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn y.” Ta cảm thấy ta cần phải biết.” Đây là đang nói cái gì? Cần phải biết? Vào thời điểm nào lại quan tâm ta như thế?

” Không phải ta rời nhà, mà là bọn họ đem ta đuổi đi.” Ta thể nhưng ngoan ngoãn trả lời y, ta thật sự thương y đến như vậy? Yêu đến đem bí mật của bản thân ra khai báo?” Vốn bọn họ chính là chán ghét ta, chính là ngược đãi ta, nhưng sau đó bị bọn họ phát hiện ta thích nam sinh, cho nên đem ta đuổi ra ngoài.”

” Ta là đứa con mà nữ nhân kia cùng tình nhân sinh ra, hắc là lần trước người có nghe qua..... Nữ nhân kia vốn đã có chồng, sinh con trai, chồng của nàng công tác bề bộn nhiều việc, không có thời gian chiếu cố bọn họ, nữ nhân liền mèo mả gà đồng cũng mang thai, chính cô ta cũng không biết là của người nào, mới đầu kỳ thật nàng định phá thai, ai ngờ chồng nàng biết nàng có thai thật cao hứng, cho nên mới sinh ra ta..... Tiếp đến, sự việc bại lộ, chồng của nàng từ bỏ bọn họ, bọn họ đem tất cả phần hận phát tiết trên thân ta, từ lúc ta sinh ra, liền thừa nhận bọn họ vô lý lên án mà lớn lên, cho nên từ nhỏ ta liền biết ta là một tên vô

dụng, rác rưởi phế vật.....” Bình tĩnh nói ra cuộc đời ta, không nghĩ tới thể nhưng ta có thể bình tĩnh như vậy, bình tĩnh cứ như mọi chuyện ta vừa kể không liên quan gì tới ta.

Ta không biết ta nói quá nhiều, bởi vậy làm cho Ôn Gia Dật tức giận. Tuy rằng y không có mắng ta, nhưng từ vẻ mặt cũng có thể biết y đang thịnh nộ, để tránh bị y làm khó dễ, làm cho chính mình lâm vào tai ương, ta thức thời ngậm miệng lại.

Bệnh viện đã chuyển phòng bệnh cho nữ nhân kia, là một phòng bệnh tư nhân tinh tế, có một cửa sổ lớn, có buồng vệ sinh độc lập, cũng có một hộ sĩ chuyên môn chiếu cố nàng, ta thập phần vừa lòng với an bài này. Buông trên tay hoa quả, đồ dùng hằng ngày mà ta thay nàng mua, tất cả mọi người bắt đầu lặng im, nói thật ta không mừng với bầu không khí này, nhưng lại không biết nói cái gì mới tốt. Cuối cùng.....

” Ta lột cam cho ngươi ăn đi.” Ta lạnh lùng nói nói, cầm lấy quả cam bóc vỏ.

Nàng im lặng phối hợp với ta, ăn phần mà ta đưa, ta phân chút đưa cho Ôn Gia Dật, nhìn thấy y mặt đen, ta một thân đổ mồ hôi. Chờ nàng ăn xong, ta liền tìm cơ phải rời khỏi, nàng không có lưu lại ta, chỉ là hỏi ta khi nào sẽ đến, ta xem xem bản ghi việc, mấy ngày sau này đều thập phần bận rộn, ta đáp ứng nàng ba ngày sau lại đến thăm nàng, rồi ta mới cùng Ôn Gia Dật đi công tác.

Buổi tối mang một thân mệt nhọc đi vào nhà Ôn Gia Dật, còn không có hảo hảo đóng cửa, liền bị y đổ lên trên giường, hung hăng khẳng cố thân thể ta, tay bắt đầu khơi mào dự vọng của ta, thói quen nhắm mắt lại nhận đau đớn sắp bùng nổ.....

” Ngươi sẽ không rời đi ta.....” Lại là vấn đề này.” Ta đánh người ngược người, chửi người rác rưởi phế vật..... người nhất định rất hận ta... ta nghe được bọn họ đối đãi người kém như thế, ta thật muốn giết bọn họ, nhưng... ta theo chân bọn họ có cái gì phân biệt? Ta sẽ đối đãi người hảo hảo hảo hảo hảo hảo hảo hảo..... không cần rời đi... không cần..... không cần giống hần.....”

Hần?..... Là ai? Trong não ta đột nhiên lờ ra một bóng người, là nam hài ở tiệm cắt tóc đã gặp, một nam hài mà ta thập phần tương tự, một nam hài mà ta thay thế để sinh tồn ở bên cạnh Ôn Gia Dật.....

12. Chương 11

Cuối cùng ta còn không biết Ôn Gia Dật trong miệng gọi” hần” là ai, cho dù biết cũng có tác dụng gì, bởi vì ta đã sớm biết mình chỉ là một thể thân, thái độ y đối với ta chuyển hảo là bởi vì hy vọng ta sẽ không rời đi, đối với nhận định này, khi ta nhìn bóng dáng y, ta bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, một nam nhân ta yêu lại không yêu ta, ta không biết ta có thể ở bên cạnh y duy trì bao lâu.

Ngày gần đây đã xảy ra chuyện đáng giá cao hứng, chính là tập tranh của ta cuối cùng ấn chế thành sách, phản ứng tiêu thụ không tồi, rất nhanh liền tái bản. Vốn tính toán đem toàn bộ tiền bán sách giao cho Ôn Gia Dật, bởi vì thủy chung nếu không phải nhờ y, ta không có khả năng như hôm nay, nhưng y không có nhận lấy, làm ta cảm thấy thật áy náy, thế là ta liền đem nguyên lai là bản thảo tập tranh tạo thành một quyển sách đưa cho y, ta không biết y có thích hay không, nhưng ta có thể vì y làm chỉ có như thế. Mặt khác, ta phân biệt tặng tập tranh cho Quan Chí Lăng cùng nữ nhân kia, ta nhớ rõ khi nữ nhân kia nhận được đã nói với ta câu ” Thật xin lỗi”, câu này, ta chính mình cũng quên đã đợi bao nhiêu năm.

Ngày hai mươi bảy tháng mười là một ngày đặc biệt, trong năm năm ta luôn dành ra một ngày để chuẩn bị một phần lễ vật, nhớ rõ năm thứ nhất tiền của ta không nhiều lắm, ta thêm cả một tháng lương bổng để mua một bao da hàng hiệu, kiểu dáng là đơn giản hào phóng; năm thứ hai ta mua một đồng hồ nam trang một vạn nguyên; năm thứ ba là một chai nước hoa mùi tươi mát, năm thứ tư là một dây tay cao quý mới tung ra thị trường, năm thứ năm là một vòng tai nam trang bằng kim cương xinh đẹp..... Năm nay ta cũng tính toán chuẩn bị một phần lễ vật, cho dù cuối cùng cũng không có đem ra, cho dù cuối cùng đều giấu đến trong phòng nhỏ.

Mùa đông năm nay so với dĩ vãng lạnh không ít, ta quyết định chuẩn bị một cái khăn choàng cổ thoải mái ấm áp làm quà sinh nhật tặng Ôn Gia Dật. Ta dùng thời gian tên kia đang ghi âm mà lén đi ra ngoài, vào một cửa hiệu chọn khăn choàng cổ, cuối cùng ta mua một cái màu lam đậm phối hợp với màu da tên kia, chất liệu là loại lông thỏ tối ấm áp. Mặt khác, ta bí mật đem bức tranh sẽ dùng trong đĩa nhạc tiếp theo của Ôn Gia Dật, giao cho công ty nhờ bọn họ phóng đại, sẽ trang trí bố cảnh tại hội trường tổ chức ca nhạc cùng tiệc sinh nhật của y, này xem như quà sinh nhật mà sáu năm qua ta có thể công khai đưa cho y.

Tại tiệc sinh nhật, Ôn Gia Dật biểu hiện thật hưng phấn, hơn nữa không ngừng nói y rất thích bức tranh kia, làm ta cũng thật cao hứng. Hoạt động chấm dứt, ta liền lái xe đưa tên kia về nhà, y cũng không ngừng tìm tòi ba lô của ta.

"Người làm gì?" Ta bất mãn hỏi, ta ghét nhất bị người khác lục lọi ba lô.

"Ta lạnh."

"Vậy thì như thế nào? Hàng ghế phía sau có áo khoác, ba lô của ta cái gì cũng không có."

"Ta muốn khăn choàng cổ." Nghe y nói câu này, tim ta sợ tới mức sắp nhảy ra, tại sao y lại biết!?

"Ta..... ta không có khăn choàng cổ." Lời nói thập phần đông cứng, hy vọng y không phát hiện ra.....

"Nói dối!"

"Tại sao ta phải nói dối?"

"Người ngày thường rất tiết kiệm, lại dùng nhiều tiền như vậy mua khăn choàng, là đưa cho nam nhân khác sao?" Ngữ khí của y giống như là muốn giết người.

"Ta... ta không có mua khăn choàng nào cả, ta không biết người nói cái gì!!!" Y sẽ không biết, y sẽ không biết, y sẽ không biết, y sẽ không biết, y sẽ không biết..... Cảm thấy ánh mắt y là phần nộ như thế nào, ta bắt đầu sợ hãi.

"Dừng xe!" Y hét lớn một tiếng, sợ tới mức ta lập tức dừng xe, không biết y từ chỗ nào lấy ra quyển tạp chí hướng ta ném qua." Bị người khác chụp ảnh đến rõ ràng như vậy, tại sao còn muốn nói dối, người dám nói người không phải đưa cho nam nhân khác."

Đối với việc y không hiểu mà chỉ trích, ta cảm thấy sợ hãi, từ trong tạp chí ta nhìn thấy một người nam nhân đang chọn khăn choàng, cả quá trình trả tiền, còn tiêu đề với dòng chữ thật lớn viết "Lễ vật khăn choàng một vạn nguyên · Ôn Gia Dật cùng họa sĩ bảo mẫu quan hệ không bình thường", chưa từng nghĩ đến chính mình sẽ trở thành mục tiêu của "cẩu tử đội" chụp ảnh.

"Tại sao... tại sao lại như vậy?" Hiện tại ta chỉ có thể nói ra mấy câu đó.....

"Tiện nhân!" Mặt bị đánh cho sưng đỏ, cả người bị y đẩy ra khỏi xe, rồi liền phóng xe rời đi.

13. Chương 12

Lại một lần nữa rơi vào hắc ám, ta quả nhiên là không xứng trở thành một người được yêu thương sao? Tại sao ta toàn tâm toàn ý yêu thương y, lại đổi lấy sự không tín nhiệm cùng những lời khó nghe như vậy? Vì thương y, ta đem hết thấy dũng khí, kiên cường, tinh thần đều tiêu hết, cuối cùng cái gì cũng không có. Trở lại phòng nhỏ, gấu gao ôm lấy lễ vật của suốt sáu năm qua, chúng nó đều bao hàm tình yêu, nước mắt, nhưng nhớ của ta, nhưng chúng nó không giúp ta đổi được cái gì, nhận lại được gì, ngoại trừ chúng nó, ta hoàn toàn thất bại thảm hại.

"Ân Tiểu Huệ..... ta thật sự phải buông tay rồi." Cầm lấy di động gọi cho Ân Tiểu Huệ, nói cho nàng biết ta đi không nổi nữa.

" Ân... ta đã biết... Thêm, thật xin lỗi, ta... cũng không muốn thương tổn người....." Nghe được nàng bắt đầu, nghĩ đến các phóng viên không gì không biết đã bắt đầu làm rầm rộ lên sự kiện vừa rồi.

" Ta hiểu được, vậy thì, gặp lại sau." Đóng di động, đã xong, hết thấy đều.....

Ba ngày ba đêm ta đem mình nhốt tại trong phòng, cảm giác ngăn cách làm ta cảm thấy an toàn, luôn cảm thấy bên ngoài mọi người muốn ám toán ta, hãm hại ta, ngày cứ như vậy qua đi..... Cho đến khi ta nghe được tiếng mở cửa, nhìn thấy thân ảnh Ôn Gia Dật, y nhẹ nhàng đến gần ta, cầm lấy lễ vật trong tay ta, từng cái từng cái cẩn thận quan sát, rồi mới ôm lấy ta.

" Ta lại làm sai với người sao? Ta lại đánh người, mặt còn đau không?" Ta nghe thanh âm ma quỷ của y tại sao lại ôn nhu như thế? Ôn nhu đủ để làm kẻ khác trầm luân..... Ta không phản ứng mặc cho y ôm lấy, tai không ngừng được rót vào lời ngon tiếng ngọt của y." Thêm, người lên tiếng được không? Ta rất sợ hãi, đừng rời khỏi ta được không?"

" Lễ vật." Ta nói, y kinh hãi nhìn ta." Tất cả đều là quà sinh nhật của người."

" Thêm, ta biết người sẽ không rời ta đi, ta biết người yêu ta nhất." Tay bị y lắc đến phát đau, nhưng đều do mỗi y phản ứng thôi.

" Đem đi đi, ta từ bỏ." Đem đi đi, tất cả đều đem đi đi, ta từ bỏ.....

" Người..... là có ý gì?" Y nhìn ra có chỗ nào đó không đúng.

" Chịu đựng đau khổ ẩn giấu tâm tư, hơn nữa vết sẹo giống như dao cắt kim châm, liền thành một chữ gọi là yêu. Ta từ nhỏ chịu được hết thấy, thể xác và tinh thần chịu không ít vết thương, đều là hy vọng được yêu." Ta nhìn y, đã không còn sợ hãi như trước." Từ ngày yêu người, điều gì ta cũng chịu đựng được..... nhưng, người mà người yêu chính là nam hài ngày đó xuất hiện ở tiệm cắt tóc, mà không phải là một người thể thân như ta, cho dù ta có làm gì đi nữa, nhẫn nhịn bao lâu đi nữa, cũng không nhận được tình yêu của người."

"....." Y làm như không thể tin nhìn ta, phần nộ, thương cảm, áy náy, bắt đầu dĩ nhất nhất từ trong mắt y hiện lên.

" Có lẽ ta yêu người không đủ, đi đến bước này, thương tâm của ta đã quá nặng, đi không nổi nữa, ta từ bỏ....." Biết rõ không chiếm được gì, đáng lý ra ngay từ đầu không nên cưỡng cầu....." Người, đi tìm người thể thân khác đi, ta không thể ở lại bên cạnh người được nữa."

" Vậy người muốn đến bên cạnh Quan Chí Lăng sao!? Ta không đồng ý!!! Ta không đồng ý!!! Ta không đồng ý!!! Ta không đồng ý!!!....." Y mất đi lý trí điên cuồng hét lên, phát tiết khi ta rời bỏ y, ta đau lòng nhìn y. Không rõ vì sao còn vì y mà đau lòng, không phải đã nói sẽ buông tha cho sao?

" Người còn không hiểu sao? Từ ngày yêu người, ta đã không còn tâm huyết gì để yêu thêm một người nào nữa, cho dù là chính bản thân ta, cũng bởi vì đối với người ti tiện mà cảm thấy chán ghét đến muốn chết." Lệ thủy chung chảy ra, khổng chế không được." Người căn bản không thương ta, luôn khinh thường ta, tại sao người còn đối với ta như vậy? Sự tồn tại của ta thật sự làm cho người chán ghét như thế sao!? Tại sao người muốn ta yêu thương người? Nhưng người lại không thương ta? Tại sao người cứ một mực yêu nam hài kia cũng không chịu yêu thương người bên cạnh người là ta? Ta là hèn mọn như vậy, thâm tình như vậy yêu người? Tất cả dũng khí, kiên cường, tinh thần của ta, nhưng đổi lấy chỉ là một câu khắc cốt: ti tiện nhân!!!"

Ta..... mệt chết đi, muốn ngủ, trước mắt tối sầm, mất đi ý thức.

14. Chương 13

Ta nhớ rõ loại hương vị này, là nước thuốc tiêu độc chuyên dụng của bệnh viện, mở to mắt một khắc là tình thần tịch mịch của Ôn Gia Dật.

"Nước..... Ta muốn uống nước..." Miệng khô thật sự, y nghe được yêu cầu của ta lập tức chạy đi lấy nước.

"Ta đi mời bác sĩ đến." Sau khi y lấy nước cho ta, lại bận rộn chạy ra ngoài. Sau đó bác sĩ đến kiểm tra cơ thể của ta, dặn dò một vài tiếng liền rời đi.

"Người đang chờ đợi ta yêu thương người sao?" Y hỏi. Ta nở nụ cười, gần như là tiếng cười đùa cợt, nhẹ giọng nhưng che kín đau đớn trong tim.

"Ta từng chờ qua, nhưng đợi không được nên tâm đã chết." Ngừng tiếng cười, lạnh lùng nhìn y. "Ta còn chờ đợi làm gì nữa, bằng cái gì mà chờ đợi?"

"Ta sẽ yêu người....." Sao? Y đang nói cái gì?

"Người cho ta danh dự, địa vị, sự nghiệp thành công, phong cảnh đồ trang sức, ta không cần vất vả làm bảo mẫu cho người nữa, cũng có thể dùng tranh của chính mình bán lấy tiền, người làm ta, làm cho toàn bộ thế giới này biết ta không phải là một phế vật, ta thật cảm kích người." Là thật tâm cảm kích, thế nhưng ta không cầu công thành danh toại, cái ta cầu chỉ là tình yêu.

"Người không thương ta nữa sao?" Y hỏi.

"Đúng, tựa như nam hài xuất hiện ở tiệm cắt tóc kia giống nhau, không thương người nữa, phải rời khỏi người." Không có tâm thì chữ yêu là một từ quá dối xa vời.

"Hắn... không phải như người nghĩ như thế, hắn chưa bao giờ yêu ta, chúng ta cũng không có cùng nhau..... Bởi vậy tới giờ khắc này, yêu ta chỉ có người." Y thẳng thắn, thế nhưng ta đã không muốn biết.

"Còn người thì tới giờ khắc này lại không yêu ta giống như yêu hắn." Phán bác lời làm người khác đau lòng.

"Rốt cuộc ta phải làm như thế nào mới có thể làm cho người quay về bên cạnh ta!? Người muốn cái gì ta cũng sẽ cho người, chỉ cần....."

"Chỉ cần không rời khỏi người." Đoạt lời kịch của y, một câu cứ như là kinh điển." Người đã cho ta nhiều lắm, đã cho rất nhiều. Người cho ta không chỉ ... mà còn là sự nghiệp, còn có tôn nghiêm, chưa bao giờ ta nhận ra giá trị của ta, từ nhỏ nhận hết người nhà châm chọc khiêu khích, nghĩ đến cứ như vậy bọn họ sẽ nhìn nhận ta, đó là bởi vì ta không có tôn nghiêm; thân thể chịu đựng thương tích, ti tiện hòa theo người, nghĩ cứ như vậy người sẽ yêu thương ta, đó là bởi vì ta không có tôn nghiêm..... Kết quả, người không có thương yêu ta, lại dạy ta biết cái gì gọi là tôn nghiêm, có ý thức nhận biết chính mình, có năng lực mưu sinh, cho nên đã không thể cho phép ta ở lại bên cạnh người nữa; có lẽ từ trước ta lừa mình dối người, tận lực làm cho chính mình không cần người, không chế cảm tình đối với người, dễ dàng tha thứ hết thấy thương tổn mà người làm ra trên người ta, ảo tưởng chính mình chưa từng yêu người, cấp..... hồi tưởng lại, ta thật sự quá ngu ngốc....." Ta thật không rõ tại sao ta có thể ngốc như thế, làm cho chính mình lặng lẽ gặm nhấm vết thương, làm cho chính mình mê luyện nam nhân đối mình không chút tình cảm, giờ y lại tới thỉnh cầu, nhưng không có bất kỳ một lời cam đoan nào, ta còn có thể dùng lý do gì làm cho chính mình lưu lại? Đối với người chưa bao giờ tính toán yêu thương ta, ta còn có thể tin tưởng y sao? Luôn cảm giác những gì y làm đều là vì bản thân y, ta tiếp tục chờ đợi cũng chỉ uống phí hoài công, chúng ta miễn cưỡng cùng nhau rồi sẽ dẫn tới thất bại thảm hại mà thôi. Ta thật sự thật sự hoài niệm cái ngày mà ta chạy ra khỏi nhà, làm ta cảm thấy thế giới này thật tự do, không chút bó buộc, ta rất muốn lại chạy trốn một lần nữa.....

"Người rời khỏi, có phải sẽ trở về hay không?" Y lui một bước rồi tiếp theo như là cầu khẩn. Cảm thấy tay y nâng lên hai má của ta, nhẹ nhàng hôn môi ta, nhắm hai mắt, thật sâu nhớ kỹ ôn nhu khó có được này.....

Ngày xuất viện, ngoài cửa vây quanh một đám phóng viên, đối với vấn đề của bọn họ, ta chỉ có thể duy trì trầm mặc, ta không có năng lực bảo vệ tình yêu của ta, nhưng ta phải bảo vệ ký ức của ta, Ôn Gia Dật là của ta hết thấy, ta không thể để cho bất luận kẻ nào hoen ố.

Ta lui về phòng nhỏ, rồi đem căn phòng thanh tĩnh phân chia thành 2 gian đơn độc, tiếp nữ nhân kia tới ở cùng với ta, nàng rất cảm động, nhưng ta đã không còn cảm giác, mang nàng đến đây đơn giản vì nàng là người sinh ra ta, không còn nguyên nhân nào khác. Rồi ta cố gắng vẽ tranh mà tìm quên, ta đem hết thấy tình cảm đối Ôn Gia Dật toàn bộ phát tiết vào trong tranh, rất nhanh bức tranh thứ hai của ta lại hoàn thành. Nhìn bức tranh, ta biết ta vẫn đang yêu y, sống không có y, tinh thần thật sự là bị tra tấn.....

15. Chương 14

Thời gian lâu, mọi người đối với chuyện ta cùng Ôn Gia Dật mất đi hứng thú, các phóng viên chăm chỉ bắt đầu nơi nơi tìm kiếm tin tức, sự kiện khác hấp dẫn độc giả. Đối với tin đồn của Ôn Gia Dật ít nhiều cũng có chút ảnh hưởng, nhưng vạn hạnh chính là nhân loại là một động vật thiện vong tham tâm, rất nhanh không ai nhớ tới sự kiện kia nữa, mà ta cùng công ty còn có hợp đồng, cho nên phải tiếp tục thay Ôn Gia Dật hội hoạ hết thấy sản phẩm tuyên truyền, cũng như bìa mặt đĩa nhạc, hơn nữa tư tâm của ta, vẫn đang thấp phần hướng về phía Ôn Gia Dật.

Trốn khỏi Ôn Gia Dật, ta không có được tự do như lý tưởng của ta, ta cho rằng tim đã chết, nhưng nguyên lai nó vẫn sống thống khổ như cũ, cho dù mỗi ngày điên cuồng vẽ tranh, vẫn không thể giải quyết đau khổ trong lòng ta, lệ của ta không bởi vì xói mòn nhiều lắm mà khô cạn, đối với tình huống không xong này, ta thật sự không còn là một nam nhân..... Mỗi ngày đều mua một quyển tạp chí, chính là muốn nhìn xem có một chút tin tức gì của y hay không; đứng giờ xem tin tức giải trí trên TV, chỉ để liếc nhìn y một chút; mở radio trong thời gian dài, sợ bỏ lỡ cuộc phỏng vấn nào đó của y..... loại hành vi này đều làm ta tiếp tục chán ghét chính mình.

Mà y so với trước kia chân thật hơn, không có tiếp tục giả dối với người ngoài, đã không còn khuôn mặt tươi cười nguy trang như trước, khi phỏng vấn nói thật phần ít, người khác đều nói y đang thay đổi, cho nên bắt đầu lãnh đạm. Từ trên mặt y, ta có thể nhìn ra nét u buồn, gầy yếu, rõ ràng không có hảo hảo đối đãi chính mình, lòng bởi vì y mệt mỏi mà lo lắng, nhưng ta rất tin thời gian lâu, có thể làm cho chúng ta quên đi hết thấy, miệng vết thương cũng bởi vì chúng ta quên mà khỏi hẳn, hiện tại cho dù chưa quen, nhưng một ngày nào đó chúng ta cũng sẽ hảo.....không phải sao?

Cùng Ân Tiểu Huệ gặp mặt, nàng đối ta bình luận: “ Các người ngay từ đầu liền ra sức tra tấn chính mình, ngược đãi đối phương, biến thành tất cả mọi người đều tàn tật rồi yên lặng mà chết đi.” Đại khái thật sự là như vậy đi, ít nhất ta quả thật có ngược đãi chính mình như nàng nói, còn y, ta không biết, thật sự không biết... Nhớ rõ y nói qua là chưa từng cùng người kia bên nhau, người kia cũng không có yêu y, chỉ có chuyện y đem ta làm một thể thân là thật, ta hoàn toàn nhìn không ra y có tra tấn chính mình.

Nữ nhân kia đối với hành vi của ta, không có ý kiến gì thêm, nàng chỉ nói với ta một câu: “ Ta hy vọng người có thể sống vui vẻ.” Vui vẻ!? Hai chữ này thật sự là xa lạ, cái gì mới gọi là vui vẻ, ta chưa bao giờ có ngày nào cảm thấy vui vẻ cả, không có thể nghiệm qua, ta không biết như thế nào mới có thể sống vui vẻ được. Ta chỉ là lẳng lặng sống, yên lặng tìm kiếm hạnh phúc, cầu xin người khác yêu, còn vui vẻ!? Ta chưa bao giờ kỳ vọng qua.

Rồi sau đó, một người khác cuối cùng xuất hiện, hẳn là Quan Chí Lăng.

Ta là ở thư cục bị hắn nhìn thấy, rồi bị kéo đến quán cà phê, ta căn bản không uống cà phê...

“.....” Chúng ta đã trầm mặc gần mười lăm phút, cảm giác nề hà bó buộc này sắp đem ta giết chết, liền lấy việc hút thuốc mà thư hoãn tâm tình khẩn trương.

” Người... gần đây khỏe?” Một thanh âm hơi chấn động bán đứng hẳn, ta biết hắn cũng đang rất đối khổ trương.

” Hảo, sắp mở triển lãm tranh.” Đây là chuyện gần đây làm ta bận rộn, nhà xuất bản chủ động thay ta mở một cuộc triển lãm tranh, ta biết đây là cơ hội khó được làm cho sự nghiệp của ta tiến thêm một bước, không thể để vụt qua.

” Cuối cùng thay người thoát ly khỏi cảnh dĩ nhiên là y, cũng không uống công người thật tình sai phớ.” Thật tình sai phớ!? Nguyên lai đây là đánh giá của hắn đối với tình cảm của ta.

” Ta không biết là ta có sai.” Yêu thương một người không thương mình là sai sao!? Tình cảm chưa bao giờ là ép buộc liền có gì đó, nhưng không chiếm được, cũng coi như là một chuyện làm sai không hơn đi!?

” Y một chút cũng không thương người.” Thì tính sao??

” Ta biết.” Không cần người phải nói cho ta biết!?

” Người còn muốn tiếp tục như vậy đến khi nào!?” Hắn bắt đầu làm khó dễ, nhưng ta cũng không ngại.

” Chuyện của ta không cần người quản, nếu ta yêu thương y là sai, như vậy người cũng không tư cách nói ta, tìm ta chỉ có một, ta sẽ không yêu thương người khác.” Ta cùng hắn thẳng thắn, tuy rằng thật lâu trước kia đã cùng hắn thẳng thắn, ta cũng không hy vọng thương tổn hắn.

Sau đó, ta không có cùng hắn gặp mặt nữa, theo báo chí biết được, hắn cùng Ôn Gia Dật đánh nhau, chuyện ta cùng Ôn Gia Dật lại bị khơi lên, tuy rằng cuộc sống khó tránh khỏi chịu ảnh hưởng, nhưng bởi vì dạng này mà cuộc triển lãm tranh của ta được tuyên truyền miễn phí, đại khái cứ xem như đây là trong hoạ có phúc đi!?

16. Chương 15

” Cầu tử đội” tựa như Ninja biết được ẩn thân thuật, võ nghệ cao cường không một điều gì không biết, ta không muốn không lý do lại bị rêu rao trên tạp chí, trở thành thứ giải trí cho người khác, cho nên đương nhiên vẫn ở lại trong nhà lẳng lặng xem báo. Thấy vết thương trên mặt Ôn Gia Dật, ta ngây ngốc lấy tay vuốt lên hình người trong ảnh, nghĩ đến vết thương trên mặt y như vậy có thể là một tin tức nóng hổi.

Đột nhiên di động vang lên, là một tin nhắn.

”Thêm, đêm nay tám giờ nhớ xem tiết mục âm nhạc của ta.” Là Ôn Gia Dật.....

Nhìn thấy nội dung tin nhắn, não bộ của ta lại trống rỗng. Tại sao y còn nhắn tin cho ta!? Chúng ta không phải đã kết thúc rồi sao!? Ta sẽ không trở lại bên cạnh y nữa.....Thế nhưng khi đến bảy giờ bốn mươi lăm, ta lại khẩn trương chạy đến trước TV, bật lên, ngồi vào chỗ của mình, nhìn không dứt quảng cáo, chờ đợi chờ đợi tiết mục, cuối cùng đúng tám giờ y lên sân khấu.

”Gia Dật, xin chào!!! Người thân mình khoẻ?” Chủ trì hỏi chút vấn đề nhàm chán, nhưng trong lòng ta tối muốn biết.

” Ân.” Đeo một cái kính đen, thấy không rõ lắm vết thương trên mặt còn hay không, nói không nhiều lắm chỉ là gật gật đầu.

”Nhìn tinh thần người cũng không tồi.....” Ta thật sự không có tâm tình nghe lời nói của người chủ trì, ánh mắt chỉ toàn tâm toàn ý nhìn chăm chú y, không muốn bỏ qua bất cứ một biểu tình nào của y.

”Hôm nay... ta muốn hát một ca khúc do chính mình sáng tác, bởi vì ta muốn viết ca khúc này tặng cho hắn, ta biết hắn đang nhìn ta.” Y nhìn màn ảnh, ta cảm thấy thật giống như y xuyên thấu qua màn ảnh nhìn ta.

Tâm hồn em luôn bay bổng, thứ gì cũng muốn theo đuổi

Muốn nắm bắt được một chút an ủi.

Lúc nào em cũng thích lang thang chốn đông người.

Em sợ nhất là mùi vị của sự cô đơn.

Trái tim em thật mong manh, chạm vào là sẽ vỡ tan.

Không chịu được cả một cơn gió nhẹ thổi qua.

Quanh em lúc nào cũng phải có nhiều người bầu bạn.

Em sợ nhất là khoảng khắc đêm về.

Nhưng trời vẫn sẽ phải chuyển sang đêm, người vẫn phải đến lúc ly biệt.

Không ai có thể mãi mãi ở bên cạnh một ai khác.

Và mùi vị của sự cô đơn, ai cũng sẽ phải đối mặt,

Không chỉ riêng em và anh mới cảm thấy mệt mỏi.

Khi em cô đơn, em sẽ nhớ đến ai?

Em có muốn tìm một người nào đó để chia sẻ.

Những niềm vui, nỗi buồn của em, chỉ có mình anh có thể hiểu được.

Vậy hãy để cho anh bên em, cùng em đi một đoạn nữa nhé.

Âm nhạc vang lên, y hát ra những ca từ sâu kín, nhìn phụ đề kia, ta khóc, cầm lấy điều khiển định tắt TV, lại luyến tiếc, tai không ngừng lắng nghe...

“Khi em cô đơn, em sẽ nhớ đến ai?

Em có muốn tìm một người nào đó để chia sẻ.

Những niềm vui, nỗi buồn của em, chỉ có mình anh có thể hiểu được.

Vậy hãy để cho anh bên em, cùng em đi một đoạn nữa nhé.”

Ta lại ngồi trước song cửa sổ hút thuốc, mỗi khi ta cảm thấy tịch mịch, nhớ tới y, lại đến bên song cửa hút thuốc, hôm nay ta hỏi chính mình một vấn đề, ta, có trở về bên cạnh y không!?

17. Chương 16

Ta thật sự không có tâm tình gì đi xử lý công việc, hơn nữa cuối cùng ta biến thành càng lúc càng rối rắm, trong đầu thường thường nhớ tới những lời trong ca khúc kia, nhìn đi động lại luyến tiếc xoá đi tin nhắn, ta cảm thấy rất đối thống khổ, lòng ta biết chính mình yêu y, nhưng lý tính cho biết, ta sẽ không chiếm được tình yêu của y, cái loại tâm lý vừa yêu vừa sợ không ngừng tra tấn ta, ta không biết ta có thể tiếp tục như thế này đến bao giờ. Ta sợ hãi lại nhận được tin tức của y, nhưng trên thực tế y không tới tìm ta, ta không biết vì sao, có thể cuối cùng y cũng quyết định sẽ buông tha cho ta!? Nếu thật sự như vậy, ta còn có thể dùng tâm cảnh gì để sống sót!? Mục tiêu của ta có phải nên chuyển hướng sang sự nghiệp mới vừa khởi bước hay không!? Ta... không nghĩ ra.....

Màu đỏ thường dùng đã hết rồi, đành phải đến cửa hàng chuyên bán đồ dùng mỹ thuật tạo hình mua, thuận đường đi ra ngoài dạo một chút cũng là chuyện tốt, gần đây thật là khản trương mệt mỏi. Mua xong một ít thuốc màu, cũng mua chút màu nước khác, không nghĩ về nhà quá sớm, lại đến thư cục mua vài quyển sách, đi qua cửa hàng băng đĩa, nhìn không được mua một đĩa nhạc mới của Ôn Gia Dật, tùy tiện ăn vài thứ, cho đến khi bầu trời chuyển tối, mới nhớ tới trước khi ra cửa nữ nhân kia nói muốn ta trở về ăn cơm, tự nhiên liền đi về nhà.

Khi vào nhà liền phát hiện có thêm một người, là đứa con của nữ nhân kia.

” Thêm, người đã trở lại!?” Nam nhân nhiệt tình chào đón ta, nhìn nhìn hắn, đại khái cũng biết là có chuyện gì đi!?

” Người ăn cơm chưa? Ta đi hâm nóng thức ăn một chút.” Nữ nhân kia nói xong liền tiến vào phòng bếp, ta cũng không nói gì quay vào phòng thay quần áo.

” Khẩu, khẩu.”

” Anh người muốn mượn người một ít tiền.” Ta thói quen ở trong phòng dùng cơm, nữ nhân cầm chút đồ ăn đưa cho ta, ta không đáp lời của nàng, chỉ yên lặng ăn cơm.” Nói sao thì hần cũng là anh của người, hần là cùng đường mới có thể đến đây cầu người.”

” Ta thấy hần cũng sống được tốt lắm.” Ta nói ra cảm giác của ta.

” Hần chỉ cần một số tiền nhỏ.....”

” Số tiền nhỏ!? Mười vạn!? Hay là một trăm vạn!?” Ta nhìn nàng, mẹ con hai người bọn họ dường như là tính toán cả đời này cũng sẽ không bỏ qua cho ta, là bởi vì kiếp trước ta đắc tội với bọn họ sao?

” Hần.....” Nữ nhân áp ứng.

” Mười vạn, ta chỉ có bấy nhiêu thôi, còn có, đây là lần cuối cùng, nếu hần sau này lại đến, phiền toái người cùng hần rời đi.” Ta xuất ra chi phiếu, như vậy đã không thấy tầm hơi mười vạn, xem ra ta thật sự cần cố gắng công tác.

Triển lãm tranh khai mạc, dòng người nhiều hơn so với mong muốn, có thể là bởi vì trước đó đã được “quảng cáo” rầm rộ!? Ta đội một chiếc mũ lưỡi trai, lảng lảng lẫn vào đám người, quan khán phản ứng của mọi người đối với tranh của ta. Trong phần đông tác phẩm, ta thích nhất một bức tranh vẽ hình người sắc thái u ám, là một bức nhìn không rõ hình dáng diễn viên, mà gần vị trí trái tim được dùng màu đỏ sậm thật mạnh, toàn bức hoạ làm cho người ta một loại thương tâm tuyệt vọng, rồi lại làm kẻ khác có cảm giác mê luyến.....

” Y là Gia Dật sao?” Đột nhiên nghe một giọng nam truyền tới, quay đầu lại nhìn thì thấy đó là nam hài đã gặp ở tiệm cắt tóc, càng nhìn gần càng phát hiện thật sự rất giống ta.” Xem ra người hần là rất thương y.”

“.....” Ta có điểm bị doạ, không nghĩ tới hần lại đến buổi triển lãm tranh của ta, rõ ràng mục đích của hần là tới tìm ta!

” A, còn chưa tự giới thiệu, ta gọi là Lương Lạc Hiền.”

” Hoàng Thiêm Nhạc.”

” Cáp, ta biết, có thời gian uống chén trà không?”

Ta không rõ tại sao lại cùng một người xa lạ uống trà, cứ như ta biết hần là ai vậy. Đến nơi ta có vẻ rất khẩn trương, thân thể thỉnh thoảng run run, đầu không tự giác nơi nơi quan sát cũng không nguyện liếc hần một cái, cầm điều thuốc trong tay, nhưng lại không nghĩ là sẽ hút.....

” Ta có thể hỏi người một vấn đề không? Tại sao người lại yêu Ôn Gia Dật?” Hần đột nhiên hỏi ta, một vấn đề thật kỳ quái.

” Ách!?” Nguyên bản ta đang cúi đầu nhìn mặt đất, sau khi nghe được vấn đề của hần lập tức chuyển hướng nhìn hần.

” Gia Dật có điểm nào tốt chứ!? Đáng giá người thương y như thế sao!?” Hần nhìn bộ dáng đại ra của ta, đột nhiên bật cười.” Có lẽ chính người không phát hiện, từ ngày đầu tiên người thay Gia Dật vẽ tranh cho bìa mặt băng đĩa, chủ đề của người đều là vờn quanh Gia Dật, màu sắc của người, bút pháp của người, hình mẫu của người, tất cả đều là vì y mà vẽ.”

” Người biết không!? Khi ta lần đầu tiên ở tiệm cắt tóc thấy người, ta liền đối với người sinh ra hứng thú, ta muốn biết quan hệ giữa các người, muốn biết nguyên nhân y đem người giữ ở trong lòng, bởi vì ta với người ít nhiều có nét tương tự nhau, ta nghĩ người cũng nhận thức giống như vậy.” Hần không có ý dừng lại, nhưng ta cũng không tính toán trở ngại hần.” Thế là ta bắt đầu lưu ý tin tức của người, từ các trang báo đại khái có thể phỏng đoán được quan hệ của các người..... Ân, ta biết Gia Dật đối với người không phải rất hảo, thậm chí đánh, nói thật, ta thật sự không rõ tại sao người lại chịu được y, sau khi chúng ta gặp mặt người cũng có thể nghĩ đến người chỉ là một thể thân, y thể nhưng đối đãi người như vậy, rất tàn nhẫn. Ta vẫn không nghĩ ra, là cái gì khiến cho người lưu lại, tiền tài!? Danh lợi!? Nhìn không ra người sẽ vì mấy thứ

này, cho đến ta khi ta nhìn thấy mấy bức tranh của người.....Tranh của người nói cho ta biết người thương y.”

Ta còn có thể nói cái gì!? Nếu chỉ là một người bình thường hỏi ta có yêu Ôn Gia Dật hay không, ta tuyệt đối có thể một mực phủ nhận, nhưng hiện tại người hỏi ta là hần, là người mà Ôn Gia Dật yêu sâu đậm nhất — Lương Lạc Hiền, hần đều đã nhìn thấy thấu đáo hết thảy!? Ta ở trước mặt hần giống như không có mặc quần áo, cái gì cũng biểu lộ ra không chút bỏ sót, cái mà ta có thể làm chính là nhìn hần.....

” Hiện tại, cho dù người đã rời khỏi Gia Dật, người vẫn đang thương y, tại sao?”

” Người..... người thương y sao?” Vấn đề này nghe ra kỳ thật rất buồn cười, ta lấy tư cách gì hỏi vấn đề này, thế nhưng dấu chấm hỏi này vẫn sống ở trong lòng ta không lái đi được.

” Không, ta không thương y.” Bộ dáng của hần rất nghiêm túc.

” Nhưng..... y yêu người.” Cho dù ta biết việc này là thật, nhưng khi chính mồm mình nói ra lại là một loại thống khổ khác.

” Ân..... Đó là chuyện thời trung học, y so với ta ít một năm, chúng ta cùng lớp, rồi y mới hướng ta thổ lộ, ta đáp lại y: Chúng ta có thể cùng nhau, chỉ cần người không ngại ta đồng thời cũng cùng những người khác. , chính là như thế, chúng ta chỉ có như vậy.” Ta chưa từng nghĩ đến chỉ đơn giản như vậy, ta không nghĩ tới Ôn Gia Dật lại yêu thương, có ý niệm giữ lấy một người nhiều đến như thế.” Cuối cùng chúng ta không có cùng nhau, sau khi tốt nghiệp y liền trở thành một ngôi sao, cho đến lần trước chúng ta mới gặp lại nhau ở tiệm cắt tóc.”

” Ta rất thích bức tranh của người, nhưng tranh của người là vì Gia Dật mà vẽ, tuy rằng ta không rõ y có gì đáng giá khiến cho người làm như vậy, nhưng ta thật sự rất muốn nhìn người.”

” Ta không có gì đẹp, ta... ta chỉ là thứ rác rưởi trong đồng rác rưởi mà y đã chọn, ít nhất với y mà nói là như vậy.”

” Không ai lựa chọn rác rưởi cả.”

” Đó là bởi vì y yêu người, cho nên cần một người thể thân.” Giờ khắc này, ta có thể khóc không?

” Nhưng rõ ràng hiện tại y đã muốn yêu thương người.” Đây là đang nói cái gì!? Ta nghe không hiểu.” Y đã muốn không thể mất đi người, không phải bởi vì cho người là thể thân của ta, mà là bởi vì y đã yêu thương người thể thân, thật lâu trước kia người mà y cần đã không phải là ta nữa.”

18. Chương 17

Lời nói của Lương Lạc Hiền làm ta thật buồn rầu, ta thật vất vả mới chuẩn bị hảo triển lãm tranh, khi đang thuận lợi tiến hành thì hần lại đi đến trước mặt ta nói những lời này, hơn nữa một người tùy tiện như thế, tại sao Ôn Gia Dật lại yêu thương đến như vậy!? Còn tìm ta đảm đương người thể thân, bộ dáng của ta thoát nhìn như một người tùy tiện sao!? Hay là bởi vì ngoại hình chúng ta tương tự nhau!?

Khi về nhà lại nhìn thấy đứa con của nữ nhân kia, lần này ta thật sự không thể nhịn được nữa.

” Tại sao người lại ở trong này!?” Đầu của ta thật sự rất đau.

” Anh người muốn ở cùng với chúng ta.” Nữ nhân mở miệng, bọn họ là sớm có dự mưu đi!?

” Không có chỗ.” Ta không muốn ở cùng với hần.

” Vậy thì đổi một gian lớn hơn đi.”

” Bệnh thần kinh.” Ta nhịn không được bật cười, thật sự rất buồn cười.” Ha ha ha..... thật buồn cười, ta nói cho các người biết, phòng ta sẽ không đổi, cũng sẽ không chung sống cùng các người, ta sẽ dọn đi ra ngoài, ngày mai sẽ lập tức dọn đi ra ngoài.”

” Vậy thì sinh hoạt phí của chúng ta phải làm sao đây!? Gian phòng này người có tiếp tục thuê không!?” Nam nhân kia thật không biết liêm sỉ.

” Sẽ không, mới đây không lâu ta đã cho người mười vạn nguyên, ta nói rồi ta sẽ không cho người tiền nữa, hai mẹ con các người cũng không cần tìm ta gây phiền toái, nợ ta thiếu đã sớm trả hết cho các người rồi.” Nói xong ta đi vào phòng thu thập, may mắn hành lý của ta không nhiều lắm, chỉ có một hộp giấy lớn đựng công cụ vẽ tranh, các bức tranh khác đều đang ở cuộc triển lãm, ta tùy thời có thể khởi hành. Bọn họ cũng không cản trở ta, mắt thấy ta một mình rời đi, ta nghĩ bọn họ đại khái đối với việc này cảm thấy siêu cao hứng đi!? Nói sao thì ta đối với họ cứ như là người ngoài..... Nghĩ vậy hai mắt ta lại bắt đầu đỏ, ta thật sự không còn gì cả sao!? Chỉ cảm thấy ba lô càng ngày càng nặng, hộp công cụ trên tay cũng trở nên giống như tảng đá lớn không nhấc lên nổi, cước bộ cũng chậm lại, ta không biết ta còn có thể đi được nữa không, hơn nữa nếu ta tiếp tục đi về phía trước, cũng không có nơi nào có thể cho ta dung thân, từ ngày ta thoát khỏi Ôn Gia Dật, lui về phòng nhỏ, ta liền biết thế giới này lại lần nữa vứt bỏ ta

Hộp công cụ trên tay đột nhiên bị kéo lại, ta ngốc nhiên ngẩng đầu, lệ lại dừng mãnh tiến ra.

” Tránh ra!” Thanh âm của ta sao có thể mạnh mẽ như thế!?

” Ta chưa bao giờ biết tư vị của người bị vứt bỏ là như thế nào, nhưng sau khi người đi rồi, ta đã biết.....” Hộp công cụ cuối cùng bị y giằng lấy, bỏ vào bên trong xe của y, tiện đà y cũng muốn đem ta kéo vào trong xe.

” Buông tay! Người tới làm cái gì!? Chỉ là vì nói những lời nhảm chán này thôi sao!? Ta không có hứng thú biết, ta chỉ biết tư vị bị người vứt bỏ ta so với ai khác đều rõ ràng..... Ân..... ừ...” Miệng bị y cưỡng hôn che lại, cả người đều trở nên vô lực, đang ngây ngẩn thì bị người kéo vào trong xe.

” Đừng nhúc nhích, cứ như vậy để ta ôm được không? Ta sẽ không buông tay nữa, sẽ không để người cô đơn một mình, sẽ không đánh người nữa, tại sao ta có thể đánh người như thế chứ? Trước đây là do ta quá ngu xuẩn!? Bởi vì biết tiếng lòng của người, liền lung tung thô bạo đối đãi, ta còn là người sao!? Tính toán hảo hảo thổ lộ, lại nói không ra những lời dễ nghe, cái gì mà chờ ta yêu thương người!? Không ngừng hồi tưởng mới biết là như thế nào đã thương tâm người, ta yêu người, ta thật sự yêu người, cho dù người không thương ta. Lương Lạc Hiền..... người đã cùng hấn gặp qua!? Là hấn nói cho ta biết, hấn hỏi ta tại sao có thể bỏ qua một người hoàn mỹ như người, không màn đến tình yêu của người, còn làm cho người tổn thương nhiều như thế!?”

” Ta cũng không hoàn mỹ...”

” Từ ngày ta vào nghề, người liền một mực ở bên cạnh ta chuẩn bị, thành tựu của ta một nửa là nhờ công lao của người, ta lại không một lần nói lời cảm tạ với người, không có người ở bên cạnh, ta không còn chút sức lực làm việc, tất cả tuyên truyền đều là lãng phí thời gian, không có tình yêu của người, ca khúc ta hát không có hồn, tha thứ ta được không!? Trở về được không!? Cho ta hảo hảo yêu người được không!? Dù sao người đã không còn nhà để về.”

” Tại sao người biết ta không còn nhà để về?”

“..... Bởi vì...” Y đột nhiên trở nên kích động.

” Ôn Gia Dật, người lại làm ra chuyện gì đúng hay không?” Ta lại bắt đầu giãy giụa.

“... Anh trai của người..... là ta phải tới...” Y giống như một đứa trẻ làm sai sự, cúi đầu, nói thập phần nhỏ giọng.

” Ôn Gia Dật, người đang rất nhảm chán sao!? Không cần nghĩ cũng biết, Lương Lạc Hiền cũng là người phải tới đúng không!?”

” Không hoàn toàn, chỉ là.....”

” Không hoàn toàn!? Vậy thì cũng có phần của người đi!?”

” Ta chỉ là muốn người trở lại bên cạnh ta, người liền giống như trước đây tha thứ ta đi!!! Huống chi ta sẽ không buông ra người nữa!!!” Y lại ôm chặt lấy ta.

” Ôn Gia Dật!!! Người thật vô lại!!!”

” Ta là một tên vô lại yêu người!!!” Y cười rộ lên, nhưng ta lại không thấy có chút ý cười.

Bị y nửa bắt buộc mang về nhà của y, ta dĩ nhiên mệt đến không giống hình người, không thể tưởng được ta đã trở lại, con đường phía trước có cái gì chờ ta!? Ta không biết, có lẽ ta cuối cùng cũng là người bị vứt bỏ, có lẽ cuối cùng ta chỉ sống một mình, hiện tại ta không cần biết, ta mệt mỏi.

19. Chương 18

Nhìn người bên cạnh ngủ say, ta lại phân vân, ta bắt đầu lo lắng quyết định của ta có chính xác hay không, ta căn bản không xác định y có thật sự yêu thương ta, chúng ta kết cục chính là tốt đẹp như vậy sao!? Tuy rằng ta rất muốn nhắm mắt đi về phía trước, nhưng ta thật sự sợ hãi, ta sợ tất cả những gì đang diễn ra chỉ là một cơn ác mộng.

” Sớm như thế đã tỉnh lại!? Người tối hôm qua không phải mệt chết đi được sao!?” Ôn Gia Dật mang theo buồn ngủ ôn nhu hỏi.

” Ta..... ta đi rửa mặt chải đầu trước.” Nói xong, ta lập tức chạy trốn vào buồng vệ sinh, nhưng vừa đóng cửa lại, đã bị phá khai.

” Người xảy ra chuyện gì!?” Cả người bị ôm vào trong ngực.

” Không sao cả...” Thân thể ta đều cứng đờ.

” Người hối hận đúng hay không!? Người hối hận vì đã trở về!?” Y định nhìn ta, ta nghĩ đến y đang muốn tức giận, bản năng hai tay che lấy đầu, để ngừa y cho ta một cái tát.

Không có quyền đánh như ta nghĩ, tay bị mạnh mẽ kéo ra, mặt bị nhẹ nhàng vuốt ve từ mắt đến khoé miệng, nhưng cho dù có mềm nhẹ thế nào, ta cũng cảm giác được y đang cường chế xuống tức giận, y là muốn đánh ta đi...

” Người rất vất vả đi!? Kỳ thật người không cần phải chịu đựng.” Thân thể ta tránh đi rồi lại bị y kéo trở về.” Chúng ta là sai, ngay từ đầu chính là sai..... Mới đầu ta cứ cho là chúng ta có thể, người sẽ yêu thương ta, ta sẽ có được tình yêu của người, cho nên ta làm hết mọi việc, chịu được hết thử thách, nhưng... cuối cùng đều là thất bại, hiện tại chúng ta làm cái gì đều không có tác dụng, hơn nữa ta không muốn bị thương tổn nữa, vết thương trên người, trong tim vừa mới khỏi hẳn, buông tha ta đi!!! Cũng buông tha chính người, miễn cưỡng yêu một người mà mình không thích, miễn cưỡng đối người chính mình oán hận mà ôn nhu, rất vất vả, ta không muốn người chịu khổ giống như ta.”

” Ta không có miễn cưỡng chính mình, ta thật sự yêu người, ta thật sự hy vọng đối với người hảo, ta không có chịu khổ..... Trước đây chúng ta thất bại, là bởi vì chỉ có mỗi người cố gắng, nhưng hiện tại ta sẽ cùng người cố gắng, chúng ta sẽ có kết quả tốt, hơn nữa ta cũng sẽ không thương tổn người nữa.”

” Người biết không!? Người một thân phát ra tức giận, cho dù người chỉ nhẹ nhàng tiếp xúc ta, ta cũng cảm nhận được người đang áp chế nó.....”

” Đúng, ta quả thật đang rất tức giận, bởi vì ta không biết ta phải làm gì mới có thể làm cho người tin tưởng ta yêu người, ta phải làm gì mới có thể làm người không sợ hãi ta, từ trước ta chỉ đối với người quyền đâm cước đá, ta phải làm gì mới có thể làm người tha thứ ta!? Ta rất nhớ người, ta hy vọng người sống được vui vẻ hạnh phúc, có thể quên những gì không nên nhớ lại, rồi an an lành lành tiếp nhận cuộc sống sau này của chúng ta, ta phải làm gì mới có thể!?”

Ta chưa từng nghĩ đến y lại nói với ta những lời này, đây là lần đầu tiên y lấy cảm thụ của ta, lấy góc độ của ta mà xuất phát, y giận chính mình làm cho ta sợ hãi!? Y sẽ cùng ta cố gắng duy trì quan hệ giữa cả hai!? Y hy vọng ta từ nay về sau sống những ngày vui vẻ hạnh phúc!? Là thật sao!? Hay ta chỉ là đang nằm mơ thôi!?

” Người là người vạn người mê, tất cả mọi người đều yêu thích người, còn ta chỉ có thể cả đời làm rác rưởi, cả đời cũng không ai thèm đối diện, ta.....”

Ta lại bị ôm chặt lấy, chặt đến cơ hồ không thở nổi.

” Ta sợ dĩ được vạn người mê, là bởi vì có người ở sau lưng phí sức lao động cho ta, làm cho ta toả sáng trên bầu trời, không có người, ta chỉ là một kẻ đáng thương không ai yêu.” Tại sao y nói chuyện thanh âm nghe giống như sắp khóc!? Là ta nghe lầm sao!?” Ta nhớ người rất nhiều người biết không, người là người duy nhất ta yêu, duy nhất sủng ái.”

Là như thế thật sao!? Ta có thể nhận không!? Ta có thể lưu lại không!? Ta thật sự có thể chứ.....

20. Chương 19

Ôn Gia Dật vẫn ôm lấy ta, ta cũng không có giãy giụa, chúng ta cứ như vậy lẳng lẳng ôm nhau, giờ khắc này ta thật sự khát vọng những ngày sau này cứ như vậy trôi qua, như vậy là đủ rồi.

” Người... người không cần làm việc sao!?” Tuy rằng rất muốn cứ như vậy, nhưng vẫn là quay lại sự thật tốt hơn.

” Nghỉ, chính xác hơn là đang tạm ngừng hoạt động.” Y vẫn không chịu buông.

” Cái gì!? Người nói cái gì!? Ngừng hoạt động!? Tại sao lại bị ngừng hoạt động!?” Ta bị lời y nói dọa cho choáng váng, lập tức đem y đẩy ra, khẩn trương đến mạnh mẽ bắt lấy cánh tay y, mà y lại vẻ mặt tươi cười, giống như sự không liên quan mình, làm ta nổi điên.” Người còn cười!? Người có biết bị cho ngừng hoạt động là có ý gì không!? Người biết như thế sẽ nghiêm trọng ra sao không!? Tại sao lại như vậy.....”

” Thêm, người đang quan tâm ta sao!?” Y cười đến càng xán lạn.

” Ôn Gia Dật, hiện tại không phải thời điểm đàm cái này!? Người hiện tại là bị người ta cho tạm ngừng hoạt động nha!!! Ngừng hoạt động cũng không phải nghỉ, không phải cho người hi hi ha ha nơi nơi du ngoạn, người rốt cuộc phạm phải đại sự gì khiến cho công ty phải ngừng hoạt động của người!? Tại sao người còn có thể thoải mái như thế ngồi chờ ở trong nhà!? Người còn không mau đi tìm Ân Tiểu Huệ nhờ hỗ trợ!? Người thật sự tính toán cái gì cũng không làm sao!?” Ta thấy y thông dong như thế, ta thật sự không thể chịu được.

” Thêm, người chưa từng lớn tiếng quát mắng ta như thế, nhưng, sao lại thế này!? Ta rất thích nghe người mắng ta nga ~~~” Y lại một lần nữa kéo ta ôm vào lòng, thật sự là đáng giận mà!!!

” Ôn Gia Dật..... nhĩ hảo nhảm chán.....” Hơn nữa thật vô lại.....

” Thêm, người bình tĩnh một chút! Sự tình không có như người tưởng tượng không xong như vậy, Ân... ta chỉ là một thằng thay đổi ba bảo mẫu, bởi vì không có tâm tình ca hát cho nên mấy lần đều từ chối công tác diễn xuất, vì nghĩ biện pháp làm cho người quay về bên cạnh ta, ta hoàn toàn không có tâm tình tuyên truyền.....” Trời ơi! Ta càng nghe càng xúc động muốn chém giết cái tên trước mắt này, nhìn y kìa, còn một bộ dáng vô tội đến chịu không được.

” Ôn Gia Dật, người đến tốt cùng có biết để người có được thành tựu như hôm nay, chúng ta làm nhiều ít công phu hay không!?” Giờ khắc này ta thật sự rất muốn khóc.....

” Thêm, người có biết ta vì sao muốn đi làm một ngôi sao hay không!?” Tại sao!? Đích xác, ta chưa bao giờ biết tại sao y lại muốn thành một ngôi sao, đại khái bởi vì y xuất sắc đi!? Ca hát cũng tốt.” Là bởi vì Lương Lạc hiền.”

Câu trả lời này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của ta, ta nhìn y, từ trong mắt y, ta nhìn thấy ta là thất vọng cùng thương cảm như thế nào. Dĩ nhiên y là vì cái người kia, thật sự làm kẻ khác cảm động.....

” Người đã biết thời trung học ta từng mê luyện hán?” Ta bản năng gật gật đầu.” Ta đối hán là cái loại mê luyện nhất kiến chung tình, khi đó ta cũng không dùng khí hướng hán thổ lộ, bởi vì thủy chung chúng ta đều là đồng tính..... Cho đến khi ta ngẫu nhiên gặp hán cùng một nam học trưởng trong toilet làm việc ấy, ta lúc ấy thật sự bị dọa ngậy người..... Ta không nghĩ tới hán thế nhưng... thế nhưng giống như ta..... Ta cảm thấy ta có thể có cơ hội, ta sẽ làm hán yêu thương ta.”

” Ta hy vọng cùng hán trước trở thành bạn bè, sau đó chậm rãi dấn động hán, thế là ta bắt đầu đi theo phía sau chiếu cổ hán, bảo hộ hán, nhưng mà, ta phát hiện một vấn đề, Hiền không phải là một người chuyên tình, bên cạnh hán luôn có rất nhiều nam nhân, hán có thể cùng bất luận kẻ nào bên nhau, chỉ cần nam nhân kia xuất chúng, vạn người mê, ta tự hỏi bộ dáng mình cũng không có trở ngại, hơn nữa ta rất tự tin có thể làm hán yêu thương ta.” Nghe Ôn Gia Dật kể tỉ mỉ tình sử trước đây, ta thật sự hâm mộ nam nhân được y mê luyện kia, tim không khỏi co rút đau đớn.” Cuối cùng, ta còn cùng hán thổ lộ. Hán trả lời: Chúng ta có thể cùng nhau, chỉ cần người không ngại ta đồng thời cùng những người khác bên nhau. Ta cự tuyệt, tỏ vẻ ta hy vọng trong lòng hán chỉ có mỗi ta, rồi hán mới bắt đầu quở trách ta, phê bình từ bề ngoài đến hành vi của ta, hung hăng thương tổn tự tôn của ta..... Dựa vào nguyên nhân này, ta quyết định đi làm ngôi sao, trở thành một người vạn người mê, bởi vì ta muốn làm cho hán hối hận..... Ai, không thể tưởng được khi còn trẻ ta lại ngậy thơ như thế.”

” Gặp người, ta làm cả đời một đồng lõa sự.” Y nhìn ta, cầm tay của ta.” Thấy người, ta không có biện pháp không nghĩ tới hán, ta chỉ theo ý mình đem hận ý đối với hán mà trút hết trên người người, ta chiếm đoạt người, thỏa mãn thống khổ khi ta không có được Hiền, đối với người đánh để phát tiết ta đối với hán căm hận, không nghĩ tới..... người lại chịu được, ta thật sự không ngờ. Không bao lâu Ân Tiểu Huệ liền phát hiện chuyện của chúng ta, nàng hảo lo lắng người, nàng từng tính toán đem người đi, ta hướng nàng cam đoan ta sẽ không đối người quá mức, hơn nữa... hơn nữa ta nói người cũng không quá kháng cự..... Ân Tiểu Huệ liền nói với ta, đó là bởi vì người yêu ta.....”

” Đúng, ta yêu người..... người sớm đã biết, nhưng người không thương ta, bởi vì ta là thể thân.....” Ta khóc, ta nhìn y, nghe y kể về quá khứ, ta chán ghét tự vị là một thể thân.

” Đúng... lúc ấy ta là nghĩ như vậy.” Y vẻ mặt bất đắc dĩ cùng hồi ý, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của ta.” Rồi sau đó người rời đi, người nói bởi vì ta làm cho người biết cái gì gọi là tôn nghiêm..... Ta nghĩ đến đối với người, người sẽ tiếp tục giống như trước đây cứ như vậy chờ đợi ở bên cạnh ta, ai ngờ, người đi rồi.”

21. Chương 20

” Tuy rằng người đi rồi, nhưng ta vẫn cho rằng người sẽ trở về, bởi vì người yêu ta, cho nên ta hảo yên tâm cho người rời đi, rồi mới truyền một tin nhắn cho người, làm cho người biết ta đang đợi người trở về.” Y cũng thật rõ ràng nhược điểm của ta, ta xác thực vì y mà lo lắng, vì ca khúc của y mà buồn rầu, thậm chí còn xúc động.” Nhưng mà qua thật lâu, vẫn không có hồi âm của người, ta bắt đầu sợ hãi, ta bắt đầu lo lắng người thật sự một đi không quay lại, ta có dự cảm người lần này thật sự buông tha cho ta Ta thật mất mát, hơn nữa càng thêm có chút hận người, ta không biết ta nên như thế nào đối mặt, chưa từng nghĩ đến người rời đi lại đối với ta là đả kích lớn như thế..... Kể đó Lương Lạc Hiền tới tìm ta, hán nói hán đi thăm triển lãm của người, hơn nữa với người gặp mặt.”

” Hiền hỏi ta làm ngôi sao có phải vì hán hay không, ta nói phải, rồi hán hỏi ta có thành tựu hôm nay có bởi vì hán hay không, ta nói không phải, hán lại tiếp tục hỏi ta giờ khắc này còn yêu thương hán không, ta nói không thương.....” Ta thấy hai mắt y đều nhiễm đỏ, một mảnh nước mắt ở hốc mắt y đảo quanh.” Cuối cùng, hán nói có một người thập phần yêu ta đang bên cạnh chờ đợi nhiều năm, vẫn phí sức lao động, không vọng hồi báo đem ta nâng lên ngày một cao, người này có thể chịu đựng hết thảy, không phải hán cùng ta có khả năng thừa nhận, nhưng người này lại vẫn đang cố gắng trả giá, cố gắng yêu ta, đến cuối cùng người này đã không còn sức lực để mà tiếp tục, mà ta thì tức giận là vì sao người đó phải buông tha cho ta.....”

Ta nhìn thấy một dòng lệ từ trong mắt y chảy ra, lòng đều đau, nam nhân này cũng không dễ dàng khóc

sướt mướt, thế nhưng chỉ nói nói mấy câu lại có thể rơi lệ, có thể thấy được y thật sự thương tâm, khổ sở, ta thật sự không đành lòng, gắt gao ôm lấy y.

” Ta vẫn cứ cho ta còn yêu Lương Lạc Hiền, nhưng khi hắn hỏi ta còn yêu hắn không, ta chỉ biết nguyên lai ta sớm đã yêu thương người rồi.....” Lời nói của y hỗn loạn cùng với nước mắt, mơ hồ không rõ, nhưng ta lại nghe rất rõ ràng.” Ta chỉ là không chịu thừa nhận ta yêu thương người, một người thể thân, ta thương tổn người chỉ vì muốn trốn tránh tình yêu của ta đối với người.....”

” Người là một mối!? Người là không còn sức lực!? Cũng không máu chót, là thời điểm ta trả giá cho người, là thời điểm ta cố gắng cho người, ta sẽ không bao giờ buông tay nữa.....”

Trong nháy mắt, ta chờ đợi ở bên người Ôn Gia Dật đã sắp bảy năm, dĩ vãng ta vẫn đều lo lắng đề phòng, nhưng ta biết từ nay về sau ta sẽ thập phần khoái hoạt, cho đến mười năm, hai mươi năm sau.....

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-mau>